

LYŠKÁNORA 44

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Předradostiny 1057 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Já nejsem žádnéj zálesák! * Obecní záležitost: Jantern * Poslední dobou dost kleju *
* Pralesní potvor * Zloděj růží *

Motta tohoto čísla

„...Krollí recept: Povař krávu...“
Darlen Moorhed

„...Jak já?...“
„...Ty seš vůdce!...“
„...Ale jsem trpaslík...“
Vůdce Lúin a Kutouš Králík

Já nejsem žádnéj zálesák!

Rozhovor s Klabzejem Myšilovem.
Ptá se Kutouš Králík.

Od posledního rozhovoru s tebou uplynul již nějaký čas. Mnohé se jistě změnilo. Předně jsi se stal starostou Liscannoru po Darlenovi Moorhedovi, kterého jsi velmi ostře kritizoval. Máš pocit, že jsi lepší starosta?

No, myslím si, že jsem rozhodně lepší starosta než Darlen Moorhed, a to ve všech směrech. Nevím, co bych k tomu dál řekl.

Další otázku pravděpodobně čekáš, nicméně se na ni nelze nezeptat. Darlena Moorheda jsi, krom jiného, kritizoval i za podivný přístup k obecnímu stromu Janternu a jeho plodům. Ty jsi však tyto plody nechal dokonce zplesnivět na stromě, aniž by jsi se o ně staral. To je dosti trapná vizitka starosty a zároveň i strážce Janternu, nemyslíš?

Takže především. Darlena jsem kritizoval za to, že neměl jasnej názor na to, komu Jantern patří a jakým způsobem se budou plody z něj rozdělovat. Pokaždý to dělal jinak a dělalo mu to hrozný problémy. Já mám v týhle otázce jasno. Jantern patří obci. Jak říkáš, že jsem nechal zplesnivět ty plody - přiznám se k tomu, že skutečně jsem sklídit

úrodu zapomněl. Přišel jsem na to až když mě na to mnoho spoluobčanů na tento fakt upozornilo a i v týhle otázce mám jasno. Jako druid jsem rád, že ty plody ne přímo zplesnivěly, ale podlehly přirozenému procesu, jak to má být. Ovšem jako starosta si uvědomuju, že jsem obec vlastně o ně ochudil. Ovšem myslím si, že úrody z Janternu oproti poptávce je nadbytek. Takže příště, jestli se budou vůbec plody rozdělovat, to nechám na družinících. Já sám klidně znovu Jantern nesklídím. Pokud se ovšem Jantern sklízet bude, potom tyto plody podlehnou dražbě, která bude otevřená pro všechny liscannořany i všechny vranigostany, prostě pro všechny, kdo přijdou. Výtěžek z tý dražby se potom rozdělí určitým nespecifikovaným dílem mezi obecní kasu a mezi družiníky, kteří byli na karwelské výpravě, ze které semena Janternu pocházela.

Co by jsi ještě chtěl pro Liscannor učinit?

Takže v nejbližší době mě čeká donutit slečnu Viky, aby mi dodala nákras svého domu, abych ji nemusel vystěhovat. V tom se chci hodně angažovat - v tom, aby mi dodala ty plány a aby to všechno šlo pokojnou cestou, jako u jiných lidí. Potřebuji sehnat náhradu na místo hrobníka, což je nutná věc, a další věc, co mě čeká v tomto roce je, že jsem slíbil, že do konce roku bude schválen a platný znak Liscannoru. V této věci se míním hodně angažovat. Dále bych chtěl splnit všechno, nebo valnou část svých slibů, které jsem vyhlásil při svém nástupu do úřadu, abych se mohl sám sobě podívat do tváře, a rozhodně bych chtěl Liscannor pokojně a v pokoji, bez nějakých excesů, dovést k příštím volbám v roce, tuším že, padesátí osm.

Jako kmotr Melatara Vranty, kterému vinou nešťastných událostí zemřeli všichni příbuzní, jsi se stal jeho poručníkem a správcem jeho majetku. Domníváš se, že se skutečně staráš poctivě o výchovu tohoto sirotka?

Otázkou je, jakou výchovu by prodělalo dítě, které

by vyrůstalo bez kohokoliv blízkého, například v sirotčinci nebo chudobinci. Myslím si, že proti tomuto, nebo těmto vyhlídkám, je jakýkoliv jiný úděl lepší. Uznávám, že o děti se starat neumím, nikdy jsem neměl ženu, neměl rodinu. Nemám k tomu vztah. Jediné, co jsem chtěl je, aby Melatar někoho blízkého měl a snažil se jak můžu - samozřejmě lidé, kteří mají rodiny a kteří vědí, co je to rodinný život, můžou spousta věcí vytýkat, ale já to líp neumím. Pokud se najde někdo, kdo by se k němu choval líp a zajistil mu lepší zázemí, jediné a vřele mu Melatara předám. Já jsem věrný jenom svému slibu, vnitřnímu slibu, který jsem dal sám sobě, že pokud se o Melatara nikdo nepostará, tak se o něj budu starat já, jakožto jeho kmotr, a to dělám.

Byl jsi již dvakrát vůdcem družiny. Poprvé při cestě do Adeodátova království a podruhé při slavné výpravě, kterou nazvěme „Po stopách Čmelicha“. Jak na tyto výpravy vzpomínáš z hlediska vůdce?

Tak tedy - ohledně výpravy do království pana Adeodáta, kterému důvěrně říkám Kokrhel, ono se to lépe vyslovuje, tak můžu říct asi tolik. To, jakým způsobem nám byl tímto pánem zadán úkol a jakým způsobem jsme jej měli provést, v podstatě mi nedávalo možnost nějak zvlášť se jako vůdce projevit. V podstatě šlo o jediné... o jediné - zabít osobu, kterou nám... kterou nám označil, a pak už jen co nejrychleji se s družinou vytrazit z tohoto království. Tento úkol, myslím si, jsem jako vůdce splnil a nekladlo to na mě zvlášť velké nároky. Výprava po stopách Čmelichova dopisu byla pro mě velkou zkouškou, ať už tedy zkouškou vést druhy a jaksi docílit toho, aby brali alespoň vážně má slova. To se mi myslím podařilo. Ta družina byla velmi přátelská. Musím popravdě přiznat tedy, že dlouho sem nezažil tak přátelskou družinu. Stmelila nás tam spousta věcí, našel jsem tam hodně přátel, zejména po strastech, které se nám... které nás potkaly a provázely temnými doly. Na tuto výpravu vzpomínám rád, ale nesnažil jsem se tam vystupovat ani tak jako vůdce, nebo někdo, kdo je nadřazený nad ostatními, ale spíš jsem chtěl se určitým lidem vyrovnat a být v podstatě spíš rovný k těm ostatním. Taký podle toho jsem potom rozděloval kořist, dělil jsem ji rovným dílem, a někteří lidé tedy měli dokonce i větší podíl než já.

Tvé vlasy, i když nejsi stár, jsou již prokvetlé. Je to způsobeno útrapami při výpravách?

Tak ty moje vlasy, tak to je památka na Štangr. Byl to důl, o kterém jsem před chvílí mluvil, do kterého jsme zašli a ve kterém jsme se ztratili a bojovali s

kucmolachy a kucmolčaty. Byla to příšerná věc. Jsem rád, že jsem odtamtad vylezl živý a ty vlasy, ty mi budou do smrti připomínat, prostě, naprostý strach a naprostou beznaděj a hrůzy, který jsme tam zažili. Ovšem docela, docela jsem potom zjistil, se mi ty moje vlasy líbí. Sedí ke mně, jdou k mému klobouku.

V družině, krom jiného, jsi znám také jako velmi úspěšný léčitel, který hojí všem rány utržené v boji. Kde jsi se naučil tak dobře ranhojičství?

Tak jestli jsem v družině znám jako velmi úspěšný léčitel, to mě jediné těší. Nicméně já sám, já jsem ještě toto spojení slovní neslyšel. Svému umění, jestli se tomu tak dá říkat, jsem se nenaučil nijak jinak, nebo odlišným způsobem, než spousta mých soupeřů v družině. Všechno, co znám, znám pouze od mistrů v cechů. Takže každý, kdo k mému mistru, který mě vyučoval v Nurnu, chodí, tak by to samé měl umět taky. Takže si nemyslím, že bych měl být někdy zvlášť jedinečný a ojedinělý případ v tomto oboru v naší družině.

V družině je často tendence srovnávat tě s Darlenem Moorhedem. Ať už je to v lovení, stopování, léčení nebo střelbě. Občas se ti z legrace říká druhý nejlepší družinový zálesák. Jak ty vycházíš s Darlenem Moorhedem?

Takže jestli mi v družině někdo říká, nebo bude mi říkat druhý nejlepší zálesák, potažmo první nejlepší zálesák, nebo klidně i třetí, tak mu rozbiju hlavu, protože já nejsem žádnéj zálesák! Co se..., jestli mě někdo chce srovnávat s Darlenem Moorhedem, ať mě srovnává. V lovectví se mu..., v lovení zvěře se mu rozhodně nevyrovnám, protože já prostě zbytečně zvířata střilet nebudu. Co se týče stopování, myslím si rozhodně, že Darlen Moorhed pro družinu udělal více. Ve střelbě rovnat se mu nechci. Poměřovat se nebudu. V otázce léčení, myslím si, že kdyby Darlen Moorhed méně popíjel víno a více se věnoval tomu, co se naučil u svých mistrů, tak bude vzhledem ke družině o hodně, o hodně platnější. Jestli se ptáš na to, jak já vycházím s Darlenem Moorhedem, tak to je věc na hodně dlouhou rozpravu. Musel bych začínat..., musel bych začínat někde hodně dávno, kdy vlastně Darlen Moorhed..., považoval sem ho úplně na začátku své dráhy v Nurnské družině za svůj vzor. On mi velmi pomohl, když mi daroval, daroval tenkrát stříbrné kopí. Byl jsem na to pyšný, ale postupem času, ať sem se hodně snažil Darlenovi... a být s ním přítel, tak toto se nedařilo. Naše cesty vedou očividně každá jinam a každá jiným směrem, takže nikdy jsme se..., nikdy se naše cesty nezkřížily, nedali jsme se dohromady coby přátelé. Svěho času

měl jsem s ním dohodu, kterou jsem plnil. Byla to dohoda spíše o přežití, než o nějakém velkém přátelství, ale potom..., potom jsme se sobě velmi odcizili. Dnes si myslím, že ten vztah už je lepší, ale už asi nikdy nebudeme přátelé. Nejsme nepřátelé, jaksí existujeme vedle sebe, ale myslím si, že si nebudeme navzájem už něk zvlášť blízko. Darlen Moorhed pro mě už dnes není vzor, ke kterému bych se chtěl přiblížit, to chraňte bohové! Považuji ho spíš za..., za odstrašující příklad toho, co se může z hraničáře stát, když příliš dbá na svůj vzhled a méně na to, aby byl jaksí... člověkem.

Podle zápisků, které nyní píšeš, se ostatní dozvěděli, že pocházíš z Armidenu. To je země, kterou Nurnští rádi opravdu nemají. O tvých osudech si může každý přečíst. Já bych se však chtěl zeptat, jak se ti podařilo tuto přísně strážnou zemi opustit, a co se stalo s tvým otcem?

Můj otec Molohad Myšilov propadl nové víře a propadl zcela Svaté válce. Naposled jsem ho viděl v roce 1041, kdy mě strčil do sirotčince, a od té doby už jsem ho již nespatriil a myslím, že ho ani spatřit nechci. V sirotčinci jsem žil velmi krušný život, protože jako sirotek jsem podléhal zákonu o tom, že musím pracovat pro říši. Byl jsem přestěhován do Nové Ravny do sirotčince, kde jsem pracoval v jakési dílně nebo skladu, kde se strouhalo zeli, zelné hlávky, a potom se připravovaly k transportu. V době, kdy jsem dosáhl patnácti let, jsem byl ze sirotčince propuštěn, a jako žebrák jsem se potuloval po ulicích Nové Ravny a věděl jsem už tenkrát..., došlo mi, že musím z této země pryč. Tak jsem z Armidenu odešel, ovšem když říkám odešel, není to tak, jako že bych se sebral a jako na výlet přešel hranice. Bylo to velmi strastiplné. Podstoupil jsem příšernou, naprosto úděsnou cestu přes Rullské skály, a když jsem je přešel, s notnou dávkou štěstí, tak ze mě byla lidská troska a byl jsem odkázán na dobré lidi, kteří se o mě postarali, než jsem nabyl znovu sil.

V družině jsi zažil již mnohé. Jak se budou podle tebe dále vyvíjet družinové vztahy, které jsou často dosti proměnlivé? Myslíš si, že je družina nyní jednotná? Pohovoř o tom více a jmenovitě, neboť je známo, že se o těchto věcech sám často zmiňuješ.

To je taková otázka pro věstce nebo vědmu, ale nicméně i když tato osoba nejsem, rád se o to pokusím. Myslím si, že v družině padl mýtus... anebo vidění dobrodruha jako udatného, ušlechtilého, odvážného, svalnatého... prostě bijce, který se bije za dobro a zabije všechny padouchy,

kteří se po světě honí. Dnešní družiník, i naštestí pro mě, se dá vyjádřit, nebo popsat slovy - chudý kluk odněkud z města XY, který měl krušné dětství, přišel dejme tomu o jednoho z rodičů, měl těžký život, zažil chudobu nebo prožil si i třeba nějaké tresty v kriminále. Prostě je to... dnešní družiník je člověk, který se pohybuje nebo pohyboval na okraji společnosti a v tomto svém... a celý ten jeho družinický život je veden touhou vydělat si nějaké peníze, postavit si dům, založit rodinu a jednou se usadit a stát se běžným, normálním. Jelikož tedy takoví lidé jsou dnes v Nurnské družině, dá se říct, že jejich velkou touhou je v té družině... a prvořadou touhou, v té družině najít přátelství. Prostě pokud možno si ten družinový život zpříjemnit tím, že se nebojí jiných... nemají tam ani žádné nepřátele. Takže v dnešní době se neuzavírají ani žádná zvláštní mocenská seskupení. Tato družina tedy podle mě i v tomto duchu bude pokračovat dál a v tomto duchu bude i fungovat. V dnešní družině se mi líbí, a můj názor je, že v jistém ohledu a v jistém směru je velmi jednotná. Myslím si, že by to mohlo být lepší, ovšem ideální to nebude nikdy. Každopádně tato družina může být dnes pyšná na své členy. Sám jsem si pokládal otázku, kdy vlastně došlo k bodu zlomu, že se ta družina přerodila. A dospěl jsem k tomu, že to bylo během dobrodružství, které nazývám „Čmelichovo“. Bylo to dobrodružství v Gorganu a dále potom výprava do Kasulu, nyníější... poslední, a vlastně když jsem přemýšlel o tom, co bylo na těchto cestách Nurnské družiny jiného, tak to byly výpravy, na kterých už neměl... neměla vliv tzv. ta nová odnož „Moorhedova bratrstva“, kdy vlastně už neexistovala, a na obou těchto akcích nebyl přítomný Dyni Longodon, takže z toho myslím jsem si udělal své vlastní názory.

Tradiční závěrečná otázka. Máš představu, jak by jsi chtěl dále žít, a co třeba založit si vlastní rodinu?

O otázce rodiny jsem dlouho přemýšlel a myslím, myslím, myslím, že bych ji chtěl někou založit. Další věc je, že nejsem na tento akt dostatečně vyzrálý. Takže v budoucnu bych se chtěl oženit, chtěl bych najít dívku svého srdce, ovšem momentálně to pro mě není prioritou. Pokud se ptáš na to, jak bych chtěl dál žít, tak nevím, jestli ti svou odpověď dostatečně uspokojím. Nurnská družina je to nejlepší, co jsem za svého života poznal. Je mi tady dobře. Mnoho jsem nepřemýšlel o tom, jestli bych chtěl změnit zase svůj styl života a hledat něco nového. Chtěl bych samozřejmě dotáhnout do konce své starostování v Liscannoru, a co bude dál, to opravdu nevím. Možná si někdy postavím dům nebo opět budu uvažovat o nějakém jeho přestavění toho stávajícího.

Další věc: chtěl bych, aby Melatar Vrant dosáhl svých deseti let, a chtěl bych mu vlastně předat jeho majetek, na který má právo, a chtěl bych, aby se postavil na své vlastní nohy. Pro to udělám všechno, takže to je asi všechno.

Ted' mě napadla ještě jedna otázka. Hodláš i v budoucnu provádět noční hlídky tím způsobem, jako doposad? Dobře víš, proč se na to ptám.

Tak tuhle otázku jsem opravdu nečekal, nicméně myslím, že je namístě. Chtěl bych teda se podívat nad tím, co všichni s těma mejma hlídkama děláte! Přece je to jasná věc. Dostanu úkol, tak ho plním. Myslím si, že je to normální. Když hlídám, když někdo na tý hlídce tam nemá co dělat a vyruší mě, tak dostane po hlavě. Klidně ho i zabiju a udělám to znova a znova a znova. Prostě na hlídkách se hlídá a nikdo cizí tam nemá co pohledávat. Když ostatní druzi spí, tak je mojí povinností jejich spánek ochránit za každou cenu. Stejně tak ovšem tohleto očekávám i od jiných, takže když někdo hlídá a já spím, tak chci spát pokojně a klidně a odpočinout si. Očekávám od něj, že když ho někdo na tý hlídce vyruší, nepřítel, nebo prostě kdokoliv, tak že ho prostě zabije. A tomu se, milej Králíku, říká zodpovědnost!

Obecní záležitost: Jantern

Na základě jednoho ze svých předsevzetí jsem se rozhodl jednou provždy vyřešit nejasné záležitosti spojené s Janternem. K tomuto bych však rád učinil krátké osobní prohlášení.

Jantern je skutečně skvostný strom mezi ostatními stromy a je darem člověka, jenž dle mého názoru patřil k jedné z nejuctyhodnějších osob, se kterými jsem měl tu čest se ve svém životě setkat. Jantern je pro mne stálou a živoucí vzpomínkou na něj a i z mnoha jiných důvodů má velkou duchovní hodnotu. Už jen pouhý způsob, jakým lze Jantern rozmnožit, dává tušit jeho neobvyklost. A co teprve způsob, jaký jeho předky přivedl na tento svět a dění, jehož byli němými svědky! Pouhá radost z pohledu na jeho košatou korunu, radost z opečovávání jeho důstojnosti a uvědomění si jeho duchovní hodnoty měly by být prvotními vjemy těch, kteří jej spatří. Pouhý praktický přístup k Janternu jako dárci zázačných plodů se mi hluboce přičí, avšak neztracuji jej. Já spatřuji hodnotu ve stromu jako takovém, ne v pouhých střípících jeho moci, zosobněných v janternových plodech. Na druhou stranu chápu starost lidí o jejich blízké a

přístupnost přijímat dary, které jim Jantern nabízí. Chápu i ty, kteří by ve své touze brali vše a nic oplátkou, ani ždíbet obyčejné úcty k dárci. Tyto důvody a snahy nesoudím, nejsem k tomu povolán. Dobře vím, že každá špatnost jednou dojde spravedlivého trestu. Jsem strážce Janternu a jako takový se o tento strom starám dle svého nejlepšího přesvědčení a budu jej vždy chránit před těmi, kteří by mu chtěli uškodit. Chcete-li stručný a jasný náhled druida, tady je. Není spravedlivější moci, než síly přírody. Ber dary, jseš-li schopen je využít v dobré věci, a stejně oplácej. Mám-li to tedy opsat trochu jinými slovy, sklízeli bych jen nejnutenější část janternové úrody a zbytek bych nechal přirozenému procesu přírody.

Je mi jasné, že takový postoj ne každý pochopí. Nemám to nikomu za zlé, protože jsem si jist, že není každému dáno toto pochopit.

Můj osobní názor jsem vyřkl. Jsou tu však i další pohledy, které jsem nucen přijmout. Nejsem jen osamělý mudrc, který hlásá svou pravdu. Jsem součástí společenství lidí, kteří žijí v Liscannoru a kteří mě před půlručním rokem vyvolili za starostu. Jako starosta mám za povinnost naslouchat svým sousedům a dělat věci, které přispívají k jejich blahu. V otázce Janternu jsem se tak dostal do rozporuplné situace a byl jsem donucen hledat řešení, které bylo pro mou osobu v nejmenším rozporu s těmito dvěma úhly pohledu. Tedy...

Jantern je majetkem obce Liscannor. Jantern se nebude sklízet, pokud k tomu nebude v Liscannoru z řad občanů vznesen jediný požadavek. Pokud se ovoce sklídí, proběhne následující proces. Ve starostenské truhlici bude držena nutná zásoba „sirupu“ pro nejnutenější případy, tedy jeden flakón. Toto množství se případně ze sklizně doplní. Přípravu šťávy se bude zabývat odborník z řad občanů. Následně proběhne otevřená dražba, otevřená proto, že účast na ní není podmíněna liscannorským občanstvím. Výtěžek z dražby bude rozdělen rovným dílem mezi obecní pokladnu, občany s právem hlasovacím (přesně dle zákona o volbách), a p. Longodona, který byl členem oné karwellské výpravy, ze které se semena Janternu přivezla. To je vše.

Závěrem bych chtěl osvětlit několik věcí. Tento systém dělení se může zdát na první pohled složitý, avšak je velmi jednoduchý. Dražbu považuji za nejspravedlivější řešení. Co je svět světem, nikdo lepší způsob nevymyslel. Je rozhodně spravedlivější než vlastnictví kolektivní, které nerozlišuje váhu osobnosti, ale kalkuluje s pochybným rovnostářstvím unifikovaných jedinců. Je nepravdě, nehosopodárné a velmi náchylné k různým formám zneužití. Kolektivní vlastnictví má svůj význam jinde - například v případě tzv.

Adeodatovy bomby, tedy předmětu obecně nebezpečného, jako pojistka proti obecnému ohrožení. Dražba určuje jasného vlastníka a dá se říci, že tak podporuje vyvíjení osobních vztahů mezi sousedy. Vždy bylo mým cílem stavět obec na vzájemných vztazích jednotlivých obyvatel vůči sobě, a ne na vztahu dvou stran - starosta a obyvatelé. Pomoc by se dle mého názoru měl člověk naučit hledat nejprve u souseda, přítele, a to, že je tu ještě starosta, by měl považovat za hůl, o kterou se může opřít, až skutečně nebude vědět kudy kam. Ovšem bude si jist, že ta poslední strana, na kterou se bude moci obrátit, obec Liscannor, mu bude nápomocna, i kdyby ho třeba všichni odvrhli. A tak tomu chci - aby občanství mělo svoji váhu a byla to životní jistota, vykoupená nealibistickým přínosem vlastní osobnosti k mezilidským vztahům.

Výnos z dražby janternové úrody považují, ač se to někomu nemusí zdát správné, za odměnu těm, kteří jsou pilířem Liscannoru. Jsou to ti, kteří rozhodují o vývoji obce prostřednictvím svých hlasů ve volbách. Tam se také nikdo neptá, proč já ne a proč oni ano. Můžete to považovat jako ohodnocení za dobře vykonanou práci. Kdybychom rozdělili peníze mezi všechny, asi by to bylo považováno za almužnu. Peníze by pravděpodobně šly tím směrem, kterým obvykle plynou z přebytků dražeb družinových.

Jestli se někdo diví, proč má na odměnu nárok i Dyni Longodon, ačkoli není občanem Liscannoru, upozorním ho na následující. Neudělení občanství tomuto pánovi bylo čistě formálního rázu, na jehož základě veřejně svou žádost odvolal. Je však osobou, bez jejíhož podstatného příspěvku by na území Liscannoru nikdy žádný Jantern nestál. O tom, myslím, není sporu.

Paní Grimel Chinské bych chtěl sdělit, že její práva nebyla nikterak potlačena. I nadále má práva, jaká měla doposud. Obec má v této věci zásobu, která je jí v nutném případě plně k dispozici. To aby bylo jasno.

K otázce darů janterníků obci bych se chtěl vyjádřit v tom smyslu, že obec opravdu žádné dary nepotřebuje, neboť má, dle mého názoru (a za to dám krk), dostatečnou zásobu. Důvody, pro které daly vzniknout darovací nabídkám, nebudu nijak zvlášť rozebírat. Myslím si, že byly případy jak vedené dobrým úmyslem, tak i účelové. Nevím k čemu bylo dobré budit dojem, že vydávám z obecních zásob úplně všechno, ale každému, kdo umí počítat, musela být skutečnost zřejmá. Nevím proč někdo, kdo se mnou odmítne mluvit veřejně, zřejmě před svědky, a já mu pak soukromě otázky zodpovím, dál dělá, jako by skutečně neznal a dává vědomě vzniknout panice. Takové osobě pak musím sdělit, že je mi líto, kam až je ochotna zajít, a doufat, že jednou pochopí, že se svět nemusí

nutně dělit na přátele a nepřátele.

Dále bych chtěl podotknout, že ti, kteří vytýkají, že dražba úrody je Janternu nedůstojná záležitost, by měli zpytovat svědomí, jaký že oni sami k tomu stromu měli vztah v minulosti či mají dnes. To by mělo určovat váhu jejich slov. Chtěl bych předeslat, že já osobně se Smrkenovy lžoby v tomto směru nebojím. Nebojím se ani těch, kteří neuctívají Jantern, ale přesto hovoří o nějaké nedůstojnosti vůči němu.

Závěrem bych chtěl říci, že zažívám období pýchy jak na liscannofany, tak i na Nurnskou družinu, a současnost se stala nejšťastnějším obdobím mého života.

Klabzej Myšilov,
osmý starosta liscannorský

Poslední dobou dost kleju

Tento rozhovor jsem učinil s hobitem Kutoušem Králíkem při hlídce v lese za Stínovými horami v závěru výpravy do Trindindolu.

Klabzej Myšilov

Pocházíš prý z Veselého kopečku. Pověz nám něco o svém rodišti, příbuzných a poměrech, ve kterých jsi vyrůstal.

Tak já skutečně pocházím z Veselého kopečku, což je místo několik mil od Naglinu, což je oblast, ve které žijí převážně hobiti. A abych řekl něco ke svým příbuzným - tak můj tatínek, můj tatínek Tarpík, Tarpík Králík, kterej si vzal maminku, Kukačku, tak společně měli pekařství, a ještě mají pekařství, je to vyhlášené pekařství, a jinak nemohu říct nic konkrétnějšího, neboť pocházím opravdu z velmi obyčejné hobití rodiny. Mám ještě pět sourozenců, myslím že nemá cenu, abych je tady jmenoval. K tomu Veselému kopečku bych snad jenom řekl, že je to taková typická hobití kolonie - ten Kopeček, je to opravdu malý kopeček, měří na výšku cirká tři sta sáhů a je plný hobitích nor a hobitích stavení. To je asi tak všechno, co bych k tomu řekl.

Z jakého důvodu jsi tedy tento svůj klidný domov opustil, a kdy ses rozhodl pro kuchařské řemeslo a proč?

Tak jak již jsem řekl, mám pět sourozenců, a vlastně živnost, tatínkovu, jednou převezme můj starší bratr Krokouš. Takže mě rodiče z výchovných důvodů, abych tedy nevyrůstal doma a poznal svět, tak mě dali o několik mil dále, mě dali na učení na

kuchaře, a já jsem nastoupil jako pomocný kuchtík v hostinci U hroznu, což je vyhlášený naglinský podnik, řekněme, a tam jsem tedy absolvoval svoje první kuchařské pokusy. Byl jsem později už i připouštěn na děláni předkrmů, ale potom se stalo to, že jsem zkazil... nějaké pokrmy jsem zkazil, dostal jsem za to tenkrát namlácano panem majitelem, seřezal mě rákoskou, a já jsem se tomu začal vzpouzet, a vlastně jsem utekl, když jsem předtím, přiznám se k tomu, ukradl několik šunek. Spíš nikoli, že bych je nějak potřeboval nebo je chtěl zpeněžit, ale spíše proto, že jsem měl vztek na pana majitele. Mimochodem ty šunky potom snědl kroll Zlochor, můj pozdější kamarád.

Do řad Nurnské družiny jsi vstoupil na základě výzvy vyvěšené v Liscannoru. Měl jsi předtím už nějaké zkušenosti s dobrodružným životem? Pohovoř také, proč jsi opětoval právě výzvu Nurnských a proč, mohlo by se zdát, na podřadné místo družinového kuchaře?

Ano, měl jsem zkušenosti s dobrodružným životem ještě předtím, než jsem se přidal k Nurnské družině. Vlastně po svém útěku od Hroznu jsem po několika dnech, kdy mě už velmi tížily ty ukradené šunky, jsem vstoupil do jednoho zaplivaného hostince a tam jsem poznal, nestydím se říct, tlupu dvou krollů, byl to pan Zlochor, jeho bratranec Bábel, a ještě jeden divoce vyhlížející barbar, ten se jmenoval Goran, a zjevně nebylo nikde jinde místo, tak jsem k nim přisedl, ačkoli se přiznám, že jsem se obou krollů bál, a byli jsme vlastně kontaktováni jistým pánem, jestli bychom mu neochránili jeho povoz před útokem konkurence, což jsme skutečně učinili, a tak vlastně začalo mé, řekněme, takové první dobrodružství v životě, neboť s těmito druhy jsem potom ještě pomáhal usvědčit falešného... podvodnického starostu a společně s oběma krolly jsem potom absolvoval, troufnu si říct, nejhorší zážitek mého života - ještě tam byl potom můj kamarád, kouzelník, on čaroval, jmenoval se Menhorian Blatel - jsem tedy absolvoval naprosto příšerný zážitek, když jsme se přihlásili na základě výzvy po pátrání ztracené dcery, tuším, a tím jsme se dostali do vesnice, kterou... teď si nemohu vzpomenout, jak se jmenovala... a tam jsme zažili řádění jistého šilence a to, co jsem tam viděl, to mi skutečně potvrdilo, že svět je hrozné místo, nebo některá místa na světě jsou hrozná místa. Viděl jsem tam zabité malé děti, stažené ženy, a vlastně přežil jsem pouze díky svým kamarádům a přátelům, a dokonce samotný Zlochor tam přišel... byl mučen naším nepřitelem, tímto šilencem, a odnesl si na nepečné památky. A potom se... z nějakého důvodu se vlastně nikdo už nechtěl se dál z těchto druhů věnovat dobrodružnému životu, alespoň nějaký čas,

a já, protože jsem neměl žádné zázemí... stydl jsem se přijít zpět na Veselý kopeček k rodičům, neboť mi to moje ješitnost nedovolila, tak jsem si přečetl, že Nurnská družina na vývěsce hledá další členy, no tak jsem si řekl, že to zkusím, neboť mám pocit, že už jen tak něco horšího, než mě potkalo v té vesnici, mě nepotká. Nastoupil jsem na místo kuchaře, což si myslím, že rozhodně není podřadné místo, neboť všichni musíme jíst, a já si myslím, že velmi záleží na tom, jak jíme - jestli jíme dobrá a chutná jídla, než nějaké ty takzvané nechutné železné zásoby. Takže si myslím, že to rozhodně není podřadné.

Mám-li si představit Kutouše Králíka v prvopočátcích, vybaví se mi úsměvný obraz tlouštíka na poníkoví, obtěžkaného množstvím pytlů s ořechy, jablky a moukou. Jak nabližíš na tehdejší poznámky druhů na adresu tvého nadměrného a neuáženého nákupu potravin?

Vzpomínám na to rád. Mně nějaké narážky moc nevadí. Když je legrace, tak je legrace. Já to unesu a koneckonců musím říct, že ty potraviny, které jsem tenkrát nakoupil skutečně ve velkém množství, nakonec všichni úspěšně spořádali, takže zas tak strašně neuvážený nákup to myslím nebyl, neboť se skutečně nic nevyhazovalo a rozhodně nikomu to nijak neublížilo. Naopak si na tom, myslím, všichni docela slušně pochutnali. Takže... a ani ta představa mi nevadí.

Můžeš objasnit, za jakých okolností ses v Isselu seznámil s Kardašem Piprilem (přivedls ho tehdy do družiny) a co je pravdy na tom, že to byl tvůj sluha?

S Kardašem Piprilem jsem se seznámil asi takto. Když jsem nakupoval ty již zmíněné zásoby na isselském tržišti, tak se mě pokusil okrást jistý hobit, z kterého se později vyklubal pan Pipril, ale to se mu nepovedlo a já jsem váhal, mám-li ho oznámit v cizím městě místním úřadům, nebo ho mám... mu dát facku nebo se na něj vykašlat, ale on naprosto změnil své chování a říkal, že se mi chce odvděčit za tu křivdu, kterou mi způsobil, přestože mi nic nezpůsobil, a mě nenapadlo nic lepšího, než tohoto dobráka zloděje poslat tedy, aby sehnal, tuším že máslo a nějakou drůbež, a ten... a Pipril skutečně sehnal, co jsem po něm požadoval, a pak se za mnou chvíli táhnul jako smrad až k Nurnské družině a vlastně tam zůstal. Můj sluha to rozhodně nebyl. To pouze tehdejší vůdce Klabzej Myšilov, který zřejmě nechtěl mít odpovědnost za to, že v družině najednou je jakýsi chmaták, tak to hodil na mě a tvrdil, že je to můj sluha. Ale můj sluha Kardaš Pipril nikdy nebyl.

Během výpravy po stopách Čmelichova odkazu jsi byl mezi těmi, kteří se ztratili v hloubi Štangru. Můžeš popsat, co pro tebe tato zkouška přežití znamenala a jak tě ovlivnila?

Štangr. Tam byla část družiny, která pátrala po části Čmelichova odkazu, skutečně zasypána a vzniklo tam mezi všemi neuvěřitelné přátelství, kdy vlastně jsme odolávali útokům kucmolachů ze všech stran, docházelo nám... docházel nám olej do lampy, velice špatně se dýchalo, došlo tam k závalu, ze kterého jsme museli vyhrabávat některé druhy a znamenalo to pro mě určitě posílení určité vlivy v Nurnskou družinu, pro její spolupráci, a vlastně všichni lidé, kteří tam tenkrát přímo v tom Štangru byli, tak pro mě zůstali na dlouhou dobu kamarády a přáteli, přestože potom došlo k některým událostem, které asi nejsou už tak důležité, a znamenalo to pro mě hodně. Ale nejsem si jistý, jestli zážitek tenkrát z oné vesnice, kterou jsem již zmiňoval, pro mě nebyl horší. Tady jsme byli vlastně odkázáni jenom sami na sebe, kdežto tam jsme viděli kolem sebe, co dokáže nadělat lidská krutost.

V Nurnské družině jsi zůstal a vydal ses na tažení po stopách gorganské princezny Arnúthien. V té době jsi měl tu čest poznat Dyniho Longodona, který se stejně jako ty zabývá alchymii. Co pro tebe toto setkání znamenalo - stal se pro tebe spíše vzorem, nebo konkurentem?

Tak především. Dyni Longodon se tenkrát pohyboval a do dnešní doby se pohybuje někde úplně jinde, než se pohybují já. On je starý ostrílený družiník, který má mnoho za sebou, a nelze absolutně srovnávat, co jsem vykonal já a co vykonal on. Takže tam nelze hovořit o nějaké konkurenci. Prostě on je někde úplně jinde, on je někde nad oblaky, zatímco já si sedím na Kroupovi, to je můj poník, někde na zemi. To setkání na mě zapůsobilo hodně a já jsem nějaký čas zcela vážně uvažoval, že bych jednou chtěl kráčet v Dyniho stopách, to jest zabývat se theurgií, ale pak jsem zjistil, že pro mě to asi nebude a budu se věnovat něčemu jinému. Na druhou stranu musím říct, že přes to všechno Dyni Longodon na mě také zapůsobil jako lehce... řekněme lehce povýšené, ale možná že už je to dneska jinak. Já jsem vlastně s ním žádnou další výpravu nešel, neboť on nyní na výpravu nechodí - vzhledem k tomu, co se stalo jeho rodině.

Jaký na tebe měla vliv existence tzv. nové odnože Moorhedova bratrstva, a jak jsi tenkrát nahlížel, případně nahlížíš, na jeho jednotlivé členy?

No, to je opravdu pěkná otázka od tebe. Vliv to na mě mělo asi takový, jako že se poněkud rozplynuly mé iluze o družině, které jsem získal především právě pobytem ve Štangru. Jestli chceš, abych konkrétně okomentoval jednotlivé členy toho Moorhedova bratrstva, nového, tak bezpochyby duchovním vůdcem toho všeho byl Dyni Longodon, který si tím jaksi zabezpečil pevnou pozici a zbylé dva využíval. Velmi mě mrzela účast Riena Gwardita v tomto spolku, i když chápu, že pro něj to mělo jistě praktický význam, neboť tam šlo o kouzelný lektvar. Samotný Darlen Moorhed... k tomu bych se nějak... nějak nerad vyjadřoval, protože na jeho adresu už bylo řečeno tolik věcí, že vlastně bych akorát opakoval to, co již bylo mnohokrát řečeno. Darlen je asi dobrodruh, o kterém by se dalo povídat velmi mnoho, mnoho a mnoho. Ale mám-li... já to tedy řeknu, přestože snad to pro mě nebude mít žádné následky, já soukromě jsem si toto bratrstvo překřtil na Vychcanec, Dobrák a Chudák. Ke kterým se ještě později přidružil Bonzák.

Jaké pohnutky tě vedly k popudu vykoupit několik wenarenských otroků z otroctví? Hrál tam roli čistě lidské hledisko, nebo šlo i o gesto proti nezvyklým wenarenským praktikám?

Tak především je třeba říci, že Wenaren je skutečně podivná země s naprosto absurdními praktikami. Až mě překvapuje, jak blízko se nalézá k Gwendarronu. Takováhle země, kde vládne zřejmě nějaký pitomec. My, když jsme tam přišli s ostatními, tak jsme viděli ty příšerné haly, které byly narvané otroky, což je něco naprosto, naprosto nepochopitelného, mezi kterými byli děti, kmeti, ženy, dívky, prostě lidé všeho věku a mě to skutečně velmi dojmulo a rozhodl jsem se, že jestliže získám nějaké peníze, byl jsem ochoten do toho dát i peníze, které jsem měl tenkrát v Liscannoru, takže se pokusím alespoň některým těmto lidem ulehčit jejich osud a vykoupit je z otroctví. To jsme skutečně udělali, tam se k tomu tenkrát vlastně připojila téměř celá družina, ale přiznám se, že celá tahle akce na mě potom trochu zapůsobila rozpačitě, neboť vlastně nevím, jestli jsem jim pomohl. Jak jsem později zjistil, tak ve Wenarenu existují jakési líhně a chovy otroků - něco naprosto šíleného a ukázalo se, že tedy oni tam zřejmě žijí odmalička a jsou na to zvyklí. Takže veškeré ty zkazky o těch desítkách potápěných lodí u wenarenských břehů, z kterých tedy pocházejí vlastně otroci pro wenarenský trh, jsou zřejmě liché, neboť ti otroci vlastně nijak nereagovali a bylo jim to úplně jedno, takže já jsem je propustil na svobodu a nijak dál jsem se o jejich osud nestaral a znovu opakuji - spíše to pro mě mělo takový rozpačitý konec. To je asi všechno.

Po náratu z výpravy ses stal občanem Liscannoru, i když dosud žijícím v pronajatém pokoji hostince U hrocha. Jak vidíš a čím je pro tebe Liscannor jako obec, a proč sis jako mnoho jiných nepostavil dům?

Dům jsem si zatím nepostavil z velmi prostého důvodu. Povolení ke stavbě a liscannorské občanství jsem získal již... až na podzim tedy, a vzhledem k tomu, že se vyrazelo na výpravu, tak jsem zatím se stavbou nezačal a kromě toho si myslím, že stavět dům na zimu, když je všude plno sněhu, není nejprůhodnější. Dům si určitě hodlám postavit, když se, dají-li bohové, vrátím teď z výpravy v Trindindolu a určitě bych chtěl k tomu domu si ještě přikoupit nějaký pozemek a tam si založit vinici.

Přijal jsi místo obecního rybníkáře. Co pro tebe tato věc znamená a co máš v plánu v této věci podnikat?

Místo obecního rybníkáře mi bylo nabídnuto a já jsem tomu byl věru rád, neboť to je velice sympatická funkce. Znamená to pro mě jednak to, že se samozřejmě zapojím nějakým způsobem do života v Liscannoru a samozřejmě k rybám, jakožto ke zdroji výtečného masa, mám vztah velice kladný. Myslím si, že to určitě obohatí jídelníček a hodlám v tom udělat asi toto. Předně je třeba rybník řádně vyčistit, neboť je v něm plno střepů, špíny, humusu, tlejícího listí a... které tady zbylo po mém předchůdci Arkussu Dettorovi. Takže tedy rybník je třeba vyčistit, postavit novou lávku, odtáhnout zbytky jakéhosi škuneru, které tlejí na dně, pořádně pročistit výpusť a nasadit nové ryby. To je asi všechno a myslím si, že to dá hodně práce.

Dostáváme se k tvé poslední výpravě. Výpravě, která tě, jak se ukázalo, dovedla až do tajemství opředeného Trindindolu. Jaký mělo vliv na prohloubení tvých alchymistických schopností a znalostí potloukání se po kasulském velkém hvozdu? Ovlivnily tyto nové zkušenosti alchymistický směr, kterým by ses chtěl v budoucnu více zabývat? Jako laik mám na mysli třeba travičství.

Tak tahle výprava na mě měla skutečně velký vliv. Já se přiznám, nebo pochlubím, že jsem si před odjezdem na jih, když jsme se tedy dozvěděli, že pojedeme na jih, porídil v našem alchymistickém cechu takovou šikovnou knížku, která se jmenuje „Užitečná květena jižních hvozdů“ od pana Brambase Rupeho, to je velký, velký pyrofor - to byl, jehož slovo a jehož svitky jsou hodně využívaným studijním materiálem, a... to je taková

šikovná knížka, kde je spousta obrázků a stručné popisy těch květů a rostlin, které se snad dají na jih nalézt, zvláště v hvozdech, a jsou to tedy květiny, z kterých se dají získávat ty tolik ceněné alchymistické suroviny, kterým se lidově říká bahno, a nebo jsou to i rostliny, z kterých se dají získávat jedy, což je samozřejmě obor, který mě začal zajímat, neboť dobrodruh čas od času potřebuje otrávené šipy. Takže mě to velmi ovlivnilo a velmi mě potěšilo, když jsem tam opravdu několik z těchto rostlin nalezl v tom hvozdu, mimo jiné jsem tam taky se snažil chytat hady. To už jsem tak úspěšnej nebyl, protože mě jeden pokusal. Velmi se mi také líbilo na trzích, které jsme zde navštívili, kde se dá sehnat spousta velmi zajímavých alchymistických surovin. Takže mě to určitě ovlivnilo. Když jsi se ptal, jestli se hodlám v budoucnu zabývat travičstvím, tak se travičstvím zabývat nehodlám. Hodlám... chtěl bych jednou, dají-li bohové a knedlíkové nebe, se věnovat pyroforii. To by se mi velmi líbilo, což mimo jiné tedy obsahuje - z toho asi pramení i tvá poněkud laická otázka - pramení... zahrnuje i výrobu jedů, které se družině, myslím, velmi hodí, i mně samotnému, když tedy bojujeme s nepřítelem, ale mimo jiné se to potom samozřejmě zabývá i hodně výbušninami. Tak myslím si, že jednou bych chtěl se dát touto cestou, neboť, jak jsem už dříve předeslal, mě už opustila touha stát se theurgem, neboť se přiznám... přiznám se, že je mi to vzdálené a myslím si, že pro mě bude spíš praktičtější věnovat se té praktické magii.

V trindindolských Stínových horách se ti velmi vyplatilo, že nepodceňuješ dobrodruhuvo vybavení. Je známo, že kupříkladu nosíš čtyři páry náhradních bot. Jaký je tvůj názor na dobrodruhy, kteří naopak tyto věci podceňují, třeba olej, lucernu, oblečení?

Ano, já skutečně s sebou táhnu na výpravu spoustu věcí, což je mi umožněno tím, že jsem si opatřil takové ty šikovné kapsy, do kterých se dá nasypat spousta věcí, aniž by to člověka zbytečně zatěžovalo, takže já s sebou opravdu táhnu, dá se říci, z pohledu běžného dobrodruha spoustu zbytečnosti, ale oni se i ty zbytečnosti někdy mohou hodit. Není třeba pravda, že s sebou táhnu čtyři páry bot, táhnul jsem s sebou pouze tři páry bot. Mimochodem to se mi taky osvědčilo, protože jsem měl nohy v suchu a jeden pár jsem dokonce zapůjčil Lúinovi, který si vyrazil tak jak si vyrazil. Můj názor na dobrodruhy, kteří řekněme, že toto podceňují, není nijak špatný nebo nemyslím si o nich v podstatě nic, ale chtěl bych se dále držeti toho, že s sebou potáhnout bytí i někdy zbytečné věci. Je však pravdou, že někteří dobrodruhově skutečně velice podceňují nástrahy našeho světa. Velmi to

podceňuji. Já bych tady se ještě vrátil k tomu Štangru, kde tehdejší vůdce Klabzej Myšilov se vypravil shánět zásoby a na prohledávání starých dolů, například, ho nenapadlo vzít žádné oleje do luceren, takže jsme tím potom velmi trpěli. Dokonce o Myšilovovi je známo, že s sebou nenosí ani lano, které jsme tam také potřebovali. Ale jsou i ostatní, řekl bych, že je to takový ten dobrodruh, který si myslí, že vydrží půl roku v jedné galoších, v jednom oblečení, v jedné spodkách, s jedním baťohem a s takovou tou věcí, kterou nazýváme železná zásoba, což je skutečně pouze z nouze ctnost. Tito dobrodruhově potom se mohou dostat do spousty problémů. Viz například v Stínových horách to potkalo například Darlena Moorheda, který šel poměrně dlouhou dobu oděn pouze do svého svalstva, než zjistil, že je mu zima a potom nám tam na to málem umřel. Takže já si myslím, že dobrodruh by si měl tyto věci opatřit a opatřit si tyto věci kvalitně, aby hodně vydržely, a hlavně mít s sebou vždycky náhradu. Tak.

Jaký je tvůj názor na Trindindol, jeho fungování a historicky doložené potlačování lidské rasy?

Trindindol. Trindindol je beze všech pochybností velmi zajímavá země. To, že jsem se zde nechtěně ocitl společně se svými dalšími kamarády dobrodruhy, mě poučilo o tom, že na zemi skutečně mohou být i země, které jsou naprosto odlišné od toho, na co jsem byl doposud zvyklý. Historicky doložené potlačování lidské rasy v Trindindolu - o tom já nic nevím, o tom se zmiňuje... o tom se zmiňují jakési učené knihy. Já jsem se s žádným uprchlíkem z Trindindolu nesetkal, ono se to stalo před pár set lety. Nepochybně věřím tomu, že tam k něčemu takovému mohlo dojít, k jistým pogromům, co my jsme v tom Trindindolu zažili. Nej dřív jsme se tam ocitli nechtěně, šli jsme do vězení, tam nám suše oznámili, že tam budeme hnit třeba rok, protože se s náma nikdo zabývat nebude, potom se tam najednou zničehonic tam spadnul z nebe tam spadnul náš kamarád Rien Gwardit, kterej... od kterého jsem měl předtím informace, jaká je Trindindol úžasná země, jak tam jsou háje plné zpěvavých ptáků, jezera plná duhových ryb, dívky tam hrají na loutny, všude je zpěv a smích a je to hrozně krásná země, tak z toho já jsem tedy nic nepoznal. Tak abych se tedy vrátil k tomu. Prostě tam spadl na nás najednou z nebe Rien Gwardit, který se to dozvěděl já nevím jak, že tam jsme, chtěl po nás peníze, že nás převede přes jakési podrazácké druidy, potom najednou zničehonic se

nám naskytla možnost útěku. Utekli jsme. Místo toho, abychom chodili po krásných nábřežích z mramoru okolo sousosí elfích velikánů, tak jsme šli smradlavejma kanálama, kde se pohybovaly zmutované potvory, pak jsme vylezli ven. Dostali jsme se na pláně, kde nás honila místní... kde nás honilo místní vojsko, který na nás hulákali, že jsme uprchlíci a ať se vzdáme a složíme všechno na hromadu a podobně, tak se mi velmi líbilo, že jsme je zahnali, tuhle tu tlupu. Pak jsme se dostali do hor, které byly plné skřetů, tam jsme opět narazili potom na elfy, kteří nám sice poděkovali za naši pomoc, ale řekli nám, že nás stejně nakonec kdykoliv znova seberou. Pak jsme se dostali někde přes hory, kde jsou opět další skřeti, kteří... kde už tedy údajně Trindindol není, a navíc nám bylo doporučeno, že se máme vyhýbat lesům, protože v nich jsou jakési výcvikové kursy pro zdejší strážce hranic, jak tady nazývají ty úplatné druidy. Takže se přiznám, že můj pohled na Trindindol je velice rozpačitý a už se těším, jestli se mi podaří odsad vypadnout, ačkoliv zatím nemám absolutní představu, jak se nám to podaří. A z toho asi taky pramení to, že poslední dobou dost kleju.

Je známo, že tragicky zesnulý kroll Zlochor byl tvým velkým přítelem. Znal jsi jej nejlépe z nás všech. Chtěl bys říci něco o jeho osobě, případně dalo se podle tebe nějak zabránit jeho smrti?

Zlochor byl skutečně mým velkým přítelem, s kterým jsem vlastně absolvoval své první dobrodružné zkušenosti, a já jsem byl přímo nadšen, když jsem ho potkal na cestě na jih, a ještě více jsem byl nadšenější, když se k nám přidal, nebo spíše měl velké krollí srdce a myslím si, že nejeden dobrodruh si jej oblíbil. Takže jeho smrt na mě zapůsobila opravdu hluboce, mě zasáhla. Jestli se dalo této smrti předejít, to se obávám, že asi ne. Došlo k velké bitce s mnoha skřety a Zlochor nakonec přesile podlehl. Zabránit se tomu možná dalo, ale rozhodně bych nikomu tu smrt nevyčítal. Zrovna tak jsem mu mohl pomoci třeba já nebo pomoci kdokoli jiný. Takže si myslím, že na tom nikdo nenese vinu a že je to tragédie.

Od Zlochora se dostáváme přímo k tzv. knedlíkovému nebi. Jsi duchovním otcem a nositelem této myšlenky. Dokonce se ti podařilo některé osoby o svém učení přesvědčit. Můžeš se stručně pokusit víru v knedlíkové nebe vysvětlit?

Tak z té tvé otázky by možná se dalo usuzovat, že já jsem nějakým agitátorem pro knedlíkové nebe. To je samozřejmě nesmysl. Já vůbec nejsem duchovním otcem této myšlenky. Já jsem pouze svým kamarádům vyprávěl o tom, že když jsem byl malý,

tak mi maminka Kukačka vyprávěla o tom, že všichni, kteří se chovají slušně, nedělají žádné špatné věci, jednou se ocitnou v tom takzvaném knedlíkovém nebi, což není nic jiného, než místo, kde se všichni mají dobře, kde je spousta legrace, kde se velmi dobře jí - mimo jiné také knedlíky, které osobně já nijak nemiluji. A tuto myšlenku, neboť já sám věřím v knedlíkové nebe a těším se, že se tam jednou dostanu, když moje pozemská pouť skončí, jsem vyprávěl a některým, mimo jiné krollu Zlochorovi, se to líbilo, neboť si myslím, že je to pěkná představa, se to zalíbilo a začali také věřit na knedlíkové nebe, ale já jsem pro to nijak neagitoval, neboť já nejsem žádná Bílá ruka.

Je ještě něco, o čem bys chtěl pohovořit, upřesnit nebo dodat k záležitostem zmiňovaným či opomenutým? Například rodný život, soupeřníci v družině nebo budoucnost?

Dodat bych toho chtěl určitě spoustu, protože já jsem hrozně ukecanej. Tak to vezmeme pěkně popořádku. Rodinný život. Já bych určitě chtěl mít velkou rodinu. Já se na to hrozně těším, až kolem mě bude pobíhat spousta hobiťat, takže já se určitě... rád bych se určitě oženil a v Liscannoru... do Liscannoru si tedy přivedl nějakou svojí životní partnerku, se kterou budu mít spoustu hobiťat. Souputníci v družině. Já si myslím, že ta družina je teďka... rád bych se všichni moji kamarádi. Říkám záměrně všichni, přestože z jedné mé předchozí odpovědi by mohlo vyplývat, že některé nemám rád nebo se jich straním, ale tomu tak není. Mí kamarádi jsou opravdu všichni, včetně toho trindindolského podivína Riena Gwardita, který byl mým kamarádem již dříve a to, že se dostal do té nešťastné odnože Moorhedova bratrstva nebo tak jak ty to nazýváš, já tomu tak neříkám, tak si myslím, že i přesto je to kamarád. Mým kamarádem je třeba i Darlen Moorhed, ačkoliv o něm si myslím, že je to takový dobrodruh starých časů, a určitě mým kamarádem je i Dyni Longodon, jehož osudu nebo toho, co se mu stalo, opravdu velmi lituji. Budoucnost, tu si příliš neplánuji, neboť si myslím, že jsem ještě velmi mlád. Může se mi stát cokoliv. Takže tu budoucnost si nijak neplánuji. Určitě bych se chtěl zdokonalit ještě ve vaření. Já si zakládám takovou šikovnou knihovnu, kam si... kde se snažím... neboť já se snažím kupovat si recepty a kuchařské knihy ve všech zemích, které navštívím, takže naposledy mi tam přibyla brionnská kuchařka. Tak. Chtěl bych si založit vinici, o tom jsem již hovořil. Chtěl bych vyrábět ve velmi malém množství nějaké, řekněme, Králíkové víno, které bych potom s sebou tahal na výpravy a připravoval na něm druhým jídlo. To bych třeba chtěl. Chtěl bych toho určitě i víc a myslím si, že teď je pro mě

prvořadý dostat se z toho prapodivného Trindindolu. To je asi všechno.

Pralesní potvor

Krubrok Krouk

Podle vzoru Armidenu a Mukuru
1 kdo potajmu se bude šklebit chybám v tomto zápisu ryskuje můj hněv
2 kdo veřejně se šklebiti se bude sklídí muj hněv
3 a kdo do očí mi řekne máštam chybi tak zabavim mu spacák,deky a vše na spaní
KRUBROK

PRALESNÍ POTVOR
Křus.Sakra u mých špinavých hozlí včera tady ten plot nebyl.Jaů.To hned za plotem se Burbbagovi do cesty postavila statná hrušeň.Jo tak takle toje ty domně budeš strkat!Burbbag syn šakův šestý starosta Liskanorskí popadl hrušen za nejspodnější vjetve a jal se sní cloumat. Kdybi se Burbbagovi nazvedla zem pod nohama a kmen statný hrušně nepraštil krola pořádně do hlavi.Nemohl bi starý Drsoůl nahánět děti zato že mu lezou na hrušky.

Než se pak Burbbag dopotácel do postele roštípál Drsoulovi ještě druhou stranu plotu a slíbil Deterovi hroznou smrt zato že ten mrvnávi ožrala tak moc vydrží.Usínal a začínala ho bolet hlava.
(probudilse) studený kámen ho tlačil do zad a na hlavje cítil tupou bolest.CHTěl se pohnout ,však něco ho drželo. Tak napnul svali až šlachy zasténali námahou nakonec zůstal ležet nemoha se pohnout.Okolo sebe spíš vytušil než uviděl pjět velkých postav.

Burbbag se znovu probudil posadilse na posteli zbrocen potem.Nemám rád tyhle sny!Zařval do tmy a zbitek noci prospal z rukou pod slamníkem svýrajíce svůj palcát.Ráno když v nálevně u hrocha si objednal spjeněný korbel na zahánáí odporné chutě v hubje se začal stěžovat na špatný sny.

Hahaha
Burbbag se bojí špatných snů ozvalo se odedvěří.Masivní kameninový korbel jen v půli vypitý se roztrřístil jen dvje pídě od Deterovi hlavi.Tak dost to Jeremi vyskočil ze stoličky za pípou.Burbbagu dej sem dva zlatý za korbel a ven.Cože!Řek sem vypadni tady se nic rozbijet nebude.Ty mi taky můžeš vyštěkl Burbbag vodkop židli a nasupeně odešel.Přeci jen si uvjedomil že rozhněvat si Jeremiho neni zdraví.Tedy jestli chceš pivo v Licanoru a ne dojíždet do Nurnu.

To sem nechtěl to sen fakt nechtěl koktrá detor.Nekecej a po dál a vůbec natoč si sám já musím vitřit ten svinčík říká ještě brunátnej Jeremijáš a chápe se okovu z hadrem.

Ten den šel nasupený Burbbag spát brzo usnul.

(a opjet se probudil zimoú.)Zas ten kámen a noční chlad do hlavi se nu zařizla ostrá bolest.Nyní spatřil oněch pjet postav scela jasně.Poznal je protože mu bili velice blízký.Krolí podoba se nedá zapřít avšak v ksichtech krolů chybí záblesk po inteligenci která byla v obličejích těchto tvorů.Pak zjistil co způsobuje bolest na jeho hlavje na čele nu spočívala velká sekýra.Instinkt který je vkládán bojovníkovi už v kolípce u Burbbaga v jeskinním hníždě se sním pokusil uhnout před vražebným ortřím,nic ani o pít se nehnul.Ten Hubot který držel sekýru byl jiný než ostatní mňel na sobje černou zbroj zatím co ostatní jen bederni roušky.

A zas byl vzhůru,vzhůru aš moc civjel na důvjemně znánej dřevjenej strop.Po čele mu stékala krůpjej krve už se mu nechtělo spát ani trochu ten kámen se až moc podobal oltáři a sekýra katovi co šklebí se naněj.

Tu noc už neusnul chodil po nisnosti jak rovezsteklená Haterýe nemoha se dočkat svítání.Rano jen co Jeremiaš otevřel hospodu už tam čekal až přijdou ostatní poradit co stím udělat.

Protože tohle už není samo sebou.Dokonce i Jeremiaš si odpustil rejpaní do něj když ho viděl v týhle náladě. Však hned jak se sešlo dostatek lidí začalo dohadování leč nebilo to skoro kničenu jen Darlen a Haréz se zozhodli přečkat noc u Burbbaga doma.Však stímdle se Burbbag nespokojil.Nikdo dodnes neví jaké božstvo vzíval ale než padl soumrak tak zmasakroval jednu slepici tý urazil jeden pařát pak sebral oblázek a notouzem jej připevnil ke spárku tak aby to vypadalo jako že ho drží ato všechno nakonec zavjesil kolem krku.Na hlavu si narazil okovanou čapku a tím bil připravenej jít spát.

A zatím so Harez s Darlenem hráli karty a kecali o všem možném tak se Burbbag vtěže místnosti pokoušel usnout.Převaloval se na pryčně až nakonec usnul spánkem neklidných.Po několika hodinách tak okolo půlnoci zvedl Harez oči od karbanu a podíval se na spícího Burbbaga jeho pohled zachytil Darlen a podíval se takéž.A tu Burbbag zmyzel jen houně ležela na posteli jako bi se nic nestalo.

Darlen s Harezem prohledali srub i přilehlé okolí dokonce i do boudy na jejíž dveřích bylo

vyřežáno srdce se koukli a nic.Nakonec se rozešli stím že ráno moudřejší večera.

Burbbag otevřel oči na kovem pobyté čapce zaskřípelo ostrí amulet spočívající na burbagově hrudi skloulz kamsi do podpaží a do Burbbaga se zakousl strach.Okolo nestálo jen oněch pět hubotů ale tak kolem padesáti mladý i staří dokonce i několik žen.Celé to působilo pohřebním dojmem některý huboti drželi pochodně ale všichni stali v jakénsi tranzu.Pohřeb nebo odjet ale proč tu ležím zrovna já napadali otazka Burbbaga.Ležel tam na studaném kamení okolo stáli mlčící Huboti a strašně rád bi se probudil a čumělby na důvěrně známý strop leč nic.

Burbbagovi to připadalo jako celá vječnost však byla to jen slabá půl hodinka když sekýra začala sklouzávat po železném lemu čapky až zazvonila o kamenou stolicí a nakonec zůstala volně viset v hubotovích pažích. Burbbag se posunul,však jen o kousek ale kromě něj se už nikdo nepohnul.Začal se sunout z kamene dolu jenom tak pomaloučku a nakonec se postavil. Nic všichni stáli jak v těžkem snu.Prvnímu vytrhl hořící pochodeň a svíral ji přitom jako kyj postupoval pomalu mezi tiše stojícími těli.Došel aš na konec kruhu stojících těl a šel dál prošel okolo několika mohil.

Tan se otočil a koukal se ze straně na vzdálený kruch Hubotů jak tam tiše stojí a jen létající netopíři piští tichou nocí.Pak udělal krok vpřed ani nevjedl proč ale připadalo mu ňák špatný teď utýct vracel se zpjet do kruhu svjetla.Cestou přenýšlel proč neuteče pryč od těchto podivnejch tvorů a co ho táhne zpět ktěmto problémům.Byla to zvjedavost.

Seděl na kamené stolicí prohlížeje si okolo stojící Huboty a přemíšlel co se asi bude dít dál.První kdo se pohnul byl hubot stojící v čele kameného stolce pozvedl sekýru k boji. Burbbag vtý dobje už stál taky mírně přikrčen připraven prodat svou kůži co nejdraž. STÁT!

Hubot stojící před Burbagem se narovnal položil si sekýru přes předloktí a tiše se tyčil nad Burbagem. Burbbag se otočil za přicházejícím starcem ktrého si dříve v davu nevšim.A který mu asi tímto skutkem zachránil život.Tento stařec ač zřejvně hodně stár přec stál hrdě vsprímen se opíral o velký obouruční neč znovu promluvil. Vitám tě tadý bojovníku já sem staršina tohoto národa mé meno je Pantaribrodin a ten zachmuřený mladík který bitě nejradši viděl mrtviho je Huanirarkrak stážce ale zanech obav zatím mně musí poslouchat tedy zatím.Ale teď je řada na tobje jak se menuješ

ty.

Teď zas bylo na Burbbagovi abi se napřímil vcelí svi síle a hrdě prohlásil sem Burbbag syn Šakuv šestý starosta Licanorský ale nevím proč jste nme sem přivolali.Zlobné zavrčení višlo z hrudi kovem zakutýho hubota ale prudký pohyb ruky jej zarazil v dalším pohybu.Á jak koukám tak máš v soble i kus hrdosti jak je vidět.Ano dlužné ti několik odpovjedí ale ty nám taky dlužíš pár vysvetlení.

Já diť já vás vůbec neznám.Opět se ozvalo dunivé zavrčení a ruka spočívající na sekýře černýho hubota se jemně zachvjela.Nás nebo mne neznáš ale to vám nebránilo zabít jednoho znás.Ale ale to přeci takle nemůžete brát on on musel bit šílený nebo tak něcopodobnýho on útočil první mi mi jsne se jen bránili koktrá nervózní Burbbag.

Hmm jen bránili.To byla jediná slova Huanirarkraka strážce doprovázeny zlobným blískáním v očích.

To už je teď jedno ozval se stařec ale Baltulorden bil ještě velice mlád když převzal věc strážce.A jednoho dne v puli století prostě zmizel.A ani pomocí naší magie sme ho nemohli vicitit natož dostat zpět. Teprve před několika lety jsme zaslechli jeho pohřební píseň a tehdy jsme hodně pochopili.Dnes už víme že jste ho zabili vi ale zárovaň ste zabili toho kdo mu tak ublížil toho koho nechal zešilet v plesniví hrobce.Vím taky že nosíš jeho zbroj a někdo nosí jeho náramek s ménam mrtviho.Coš zbroj si můžeš nechat ale náramek musíme dostat zpátky.

No já bich to provás hrozně rád udělal ale s náramkem budou problémy protože jej má na ruce Darlen a nedokážem jej sundat.S náramkem nebudou problémy prostě naněj sáhni a chtějho a dostanešho.Ale myslím že bich měl pro tebe ještě jeden úkol.

Daleko na jihu za pláněmi Travertu se rozkládají bažinatý pralesi.Tam jižně od hory Dmunt se nacházej trosky mněsta Ungrů a okolo trosek má loviště zvláštní plaz ménem Chyrumia.Jeho kůži bichom potřebovali donýst a však dejtesi na něj pozor ta potvora dokáže něnit barvi a přesto že je vjetší neži dva koně tak se pohibuje džunglí naprosto potichu.

Nu prohodil Burbbag proč ne ale za práci se platí a ještě pořát nepadla žádná zmínka o zaplacení za tu fušku co jste tadý na mně ušili.Samozřejmě že jsem nezapmněl na chamtivost

ostatních ras.Ve městě Ungru stojí svatyně vni najdete odměnu za tento úkol ale teď poslouchej když si stoupneš před tamní oltáře tak abi si měl prostřední u sebe a ostatní dva dál od sebe tak podtím na levo je poklad někdo pozor pod ostatními číhá smrt.Jen tak mimochodem víš která ruka je levá.No jasně tahle bije se Burbbag pravou rukou do prsou.Ně levá je ta co vni držíš pochodeň nebo zbraň.To máš jedno poklad ňák vycejtíme ale jak se dostaneme k tý hoře Dmunt a jak v tý tžungli najdem toho ještěra..

Jednoduše najbête město Ungrů a on si najde vás říkal sem přeci že tam má loviště.A cose týká cesty k pralesům tak se poplavíte po moři na jih až k městu Nerenu nebo Travertu pak na východ přes stejnoimený pláně až do vsi Donkviru tam odtut za lepšího počasí je hora vidět.

Ale doba pokročila za pár hodin bude svítat a ty musíš odejít tak at' neodejdeš s prázdnou.Nato stažec vidal pronikaví hvízdot za chvilí se spoza jedné mohili se vyřítit pes ale jaký.Vod mohutý rozšklebený mordý odletovala pěna na rudé srsti zatančil odlesk pochodní.Pes dvakrát objehl starce i s Burbagem pak se postavil předně a zvědavje pozoroval Burbbaga.

Polož nu ruku na hlavu.Burbbag poslechl pes vrčel jak hora před výbuchem až nakonec utíchl úplně jen svali pod kůží hráli na honěnou.Tak odtěďka poslouchá jen tebe a nikoho jinýho na důkaz toho napřahl ruku k podrbání odpovjedí bilo přikrčení a záblesk zubů stařec to rači vzdal.

Burbbag poplálal psa po mohutný hrudi a zašeptal tak potichu že to mohl slišet jen ten pes teď si Šakmar.

No jak jako zmizel ptá se už po třetí nechápavje Jeremiaš Hareze s Darlenem.Prostě zmizel jen tak se vypařil rozhazuje rukama už dost naštvaný Haréz.

Tak dost chápe se slova Yall když zmizel tak zmizel ale kam a proč a coto měl stěmi sny poslední doboů hele co se nu to vlastně zdálo Harezi.No říkal že leží na oltáři a je nu zima jo a taky že tam okolo někdo stojí no ti jak jimto říkal Darlene žádá o sloví pomoc Harez.Přeci huboti Harezi huboti.Yall se zachmuřil huboti jak vubec vypadá takový hubot.že se zrovna ty ptáš jak vypadá hubot pravi Traskatul od svého spěněného korbele dyd' jsne to bili právě mi na koho vydjehl hubot stoho podzemního pohřebiště kurník jak sem přišel nato žeto bil právě hubot.Jó už vím to myslíš toho přerostlího krola co poslal k zemi Burbbaga jen pjestmi.Tak toje přesně von Drtinosa tak horlivje potvrdil až si vymáchal vous v pivu.Hele já sem teda ještě nepochopil kan se Burbbag poděl řekl

zvedajícíse Mišilov ale nusíme proněj něco udělat protože tohle se do řiti nůž stát každému z nás vždit' každý kdo tu sedí má na světě aspoň tucet nepřátel.

Na druhý den dopoledne vyjeli ochotní dobrodruzi tedý moc jich nebilo do Hamilkaru protože to byl jediný směr kde kdy kdo viděl hubota sic ted' již pár let po smrti ale nikoho nic lepšího nenapadlo. Burbbag vybaven dvěna houněmi a trochou jídla a hlavně březovou torrnou vniž měl malí soudek plný mazu na promazání kůže ještěra zcházel z kopcu Vamburskýho pohoří.Od dobi kdy opustil hudyoty uplinulo uš tři dny však nebilo to ani pět mil co minul menhirovitý blok žuli velikosti muže naněmž pod vrstvou lišejníku bilo vyryto několik Burbbagovi neznámých run.Tak při odstraňování lišejníku zahléd jen koutkem oka postavu stojící na protější straní kopce sekuru na rameni širokej postoj a černou zbroj.

Však nikdo tam nestál jen nevířčená hrozba se vznášela nad Burbbagem.Les pod horami bujel zelení a vdáli probleskovalo jezero Burbbag si vzpomněl na vzláštní méno toho lesa. Les smutku vztaklého psa.

Vdáli zavil pes táhle a smutně odpovjed' třišla smutná a táhlá ale bila přerušená vzteklim štekavje skřekovitým vitím a hromovou odpovědí nastalo ticho.Burbbag byl znepokojen stál na kraji lesa uš hodnou chvíli dokud se ozívalo vití tak Šakmar vzrušeně vrtěl klackovitým ohonem a mlátil jim krola do stehna však po štkavím vití a odpovjedi na něj stál bez hnutí jen uši se jemně chvěli.Krol se ohnul mezi jeho prsty a srsti psa přeskočili jiskry chytíl jej za ucho co se děje psisko.

Teplej dech vanul psovi z hubi a jazik olízl krolovi obličej já vím já vím já vím já ti rozumím.Ale nepudem tam klackem se bránit nechci takže to rači obejdeme a stěmito slovi se otočil zpět do kopců pes koukl na les a pak se otočil a se svješenou hlavou odcházal za svým páнем.

Za další tři dny uviděl první stavení měl hlad a chození na boso jen ve spodkách zabalen v houni se mu už nelíbilo.žena za pluhem se neuvěřitelně lekla když jí Burbbag poklepal na rameno a přitom vydala táhlej jekot. Chlap táhnoucí rádlu za popruhy se otočil a spatřil ječící ženu a ohyzdnýho krola jen ve spodkách a houní přez ramena jak mumla klid klid já nechť ublížit a ktomu okolo pobíhal velký zubí cenící jak oheň rudý pes.

Zbitek dne strávil Burbbag zapřáhlej do pluhu za nejníši cenu za jakou kdy dělal za onuce trochu oblečení a jídla. Hned za hranicemi Hamilkaru vjedné malé hospůdce se ubitovala skupina Nurnských povalečů.A to bi nebili oni kdibi se nepokusili vypít a vyjíst všechný zásobi tamního hostinského.

Tak tedy když se ráno hned po rozbřesku rozleho na dvorku onoho pohostinství rachot štipanýho dřeva tak ztoho nebila většina z Nurnských našených.Hlavně Vulpin původem dívoška z pralesa si velice oblíbila dlouhý spaní v mněkých prachových peřinách tak ta stoho už vůbec nebila odvázaná.

Takže když se nad Burbbagem rozléti okenice a z okna se vyklonila osoba s rozevlátými vlasi výrazem zuřivého barsekra a s hliněným nočníkem v ruce připravený vyprázdnit svůj obsah tak mimoděk uskočil.Pak zařval radostí Vulpin to sem rád žetě vidím v dobrý náladě však to se už otevírali další okna a nastalo douflivé vítání.

Jenže burbag chtěl jen jedno chtěl se pořádně najíst a napít něčeho jiného než vody. Cesta do Liscanoru proběhla v duchu vyprávění Burbbagových příhod a samozřejmě mohutným popíjením. Tak hele už jsme z cesty dva dny a všichni víte o mých problémech a taky že máme možnost vidělku tak se ptám kdo jede se mnou protože já tu ještětku pudu lovit třeba sám. To snad nemislíte vážně třista padesát zlatých za mizernou plavbu na týdle kocábce do Travertu.Výbuchy zlosti cloumají škuldivější částí Nurnské družiny.Ale nakonec se všichni nalodíují na mohutnou trojstěžňovou karavelu.Tak povídá kapitán Tygona někáký kudůk Morgirt kajuty sou po dvou jak se ubitujete je vaše věc jídlo se podává třikrát deně kuchař to oznamuje bušením na támletu železnou tyč nepřítelů tak můžete skončit i o hladu.

Po tomto proslovu začal doj o kajuty a to skoro doslova protože kryž už byli skoro všichni ubitovaní a to i Burbbag který se svým psem Šakmarem zabrali celou kajutu v šak sníma se nikdo hádat nechtěl přišel do Valpininý kajuty Kryšpín Pěnipírko a že už nikde jinde není místo tak musí spát sní.Pohodil tornu na jednu s pryčera a než se mohl svalit za ním tak stál opět před kajutou a na hlavu mu přiletěla jeho torna.Prásk zvuk zasouvání závoř a slova tady spát nebudeš mu vubec medorazili do mozku.

Ale Valpi pust mě dovnitř.Ne! Ale Valpi jinde už není místo.Ne!Ale přeci nebudu spát tady venku.Asi budeš!Ale Valpi.Ne!

Pěnipírko to porát ještě asi nepochopil začal přehrabovat svůj fusak aš našel co hledal zlodejský nádobičko a začal se snažit vyháknout závoru. Tak asi po pul hodině se mu to opravdu povedlo však hned jak vešel povnitř se svým samolibím úsněvem už zase stál venku tentokrát s vlastním přičiněním protože za dveřny stála Valpi a na její usměv nebil hezký pohled a samozřejmě v rukou lesklou smrt.

A kdybi se nechopil situace kapitán tak by asi Kryšpín posloužil jako žrádlo pro mořkou havět.

A takhle začala výprava ne jih v počtu desíti družiníků a to vůdcem Burbbagem se psem šakmarem,Yallam pomocným učitelem v Licanoru,Darlenem,Valpin,Dinim,zatím mirmě přiopilím Detorem,Harezem,sudovitě vypadalícím trpaslíkem Trřaskatulem Drtinouso,Klabzejem Myšilovem a šaškem a postrachem této družiny Křišpínem Pěnipírkem.

Cesta proběhla v celku v poklidným duchu jen některý suchozemský krysy si už usilovně přáli mýt pevnou zem pod nohama.

Neren Neren na obzoru ozvalo se nad palubou Tygona mířícího na jih.Celá družina se vylezla podívat na město ve kterém by mohla začínat jejich další pouť za pokladem Ungru.Město bylo postaveno ze solidních kamených daráků jenže se týčilo tak osumdesát sáhů nad hladinou moře.Kapitán Tygona na otázku od Burbbaga jestli zastavíme jem ukázal na příkré schody vytesané do ubočí utesu.Ty schody maj oklo stošedesáti stupňů který odradili i Čatranský piráty a to není jen običejná cháska.Ale když obědeme tento mis tak za pár mil tam leží Travert do kterého máte namířeno.

Prkna malého mola vrzala pod těžce naloženými otroky kteří nosili balíky zboží z lodě na souš a vobráceně mezitím se proplétali Nurnští ve snaze se dostat na souš.Tam stanuli toto město nebilo vtak dobrém stavu jako Neren který se majestátně tyčil nad mořem vlastně to ani nebilo pořádný mněsto ale taková větší vesnice kde po ulicích bjahali děti obratně kličkující mezi slepičncemi.

A samozřejmě Liscanorský hurá do hospody.V hospodě vládla mírně nepřátelská nálada ale v noci ani ráno se nic nestalo tak hned ráno vyrazili nakoupili koně a hurá do za pokladem.Za koně zaplatili nehorázný peníze ale jaké bylo překvapení když vedle ohrad s koňmi bili klece s černými otroky což trochu pobouřilo Valpi která taky puvodem vylezla z řákýho roští však našťvalo jí to jen trochu protože nato hned

zapomněla. Hned po poledním vyrazili do Donkvirru zvaným též poslední výseč.

Cesta vedla hustým hodně vlhkým lesem ani né moc odlišným od lesů okolo Nurnu však v této jižní krajině převládalo daleko teplejší podnebí než v Gvendaronu. Hele Burbbagu támhle trčí rozcestník ukazuje bistrooky Darlen na klacek utopený v zelení u křižovatky. A Burbbag se hned dává do hláskovani vypsanych směrů Tra -vert čte spáteční směr Ne -ren než však mohl dočíst poslední ceduli Donkvir více tak se po cestě od Nerenu z poza zatáčky vylouppl chlap volným krokem si to namířil rovnou k družině.

Dobrý den pánové pozdravil muž liž v pokročilých letech však jeho záda se pořad ještě neohnula pod tíhou stáří a jeho oči vůbec neodpovídali barvy vlasu toho chlapa byli dnědy a svěže tékali po všech družinících kteří ani nesedli z koní.

Můžu se zeptat kam máta namířno pánové á pardon jedna dámo opravil se chlap když jeho přelétavé oči spočinuli na Valpinin postavě.Do Donkviru ujmul se slova Yall a pak dolesů za ním.Ale co vi strýcu se tady procházíte jako bi zdejší kraje bili úplně bespečný zeptal se podsaditý trpaslík Trřaskatul Drtinosa sedící snat na ještě podsaditějším poníkovi jestli to ještě de protože Drtinosa bil cvalda od přírody ani ne tlustej spíš zavalitej no prostě hrouda.

Bespečný ani ne ale mám přeci meč pronesl chlap s divným uškledkem na tváři no pánové máme skoro stejnou cestu tak třeba bich se mohl přidat kvám tedi kdybi vam to nevadilo.

No tobinám nevadilo ale mi máma koké a vi ne a žádnýho nahradního nemáme tak to asi nepude. Nepude?Zas mu na tváři naskočil ten nepřijemný ušklebek vsunul dva prsty do pusí a pronikavje zapískal.Nato se ozval zvuk tasených zbraní a většina Nurnských mněli zbraně v rukou jejich koně vzrušeně zaržáli.

Však chlap stál furt na stejném místě jeho oči jakobi se smáli však ruce měl dost daleko od meče ale jeho tvář bila tvrdá spíš jak ocelová maska než obličej jen oči se blískali sem tam sem tam.

Pak z lesa za chlapem se vyřítili dva statní hřebci jeden hnědí a druhý o něso vjetší grošovaný oba osedlaní oba měli přes prsa kožený pásí s kovanými hroty za sedlí jim viseli vaky jen grošák měl u sedla přivázanou pochvu s mečem a zdruhý strany sedla visel těžký hrudní plát.Koně zastavili

vadle chlapa ten aniž bi spustil oči z Nurnskich se chytil hrušky a bez sebamenších problému se vyhoup do sedla.

Sem Dreg Huran bojovník Štírskýho řadu na obličejích měl usměv po předešlím napjetím nedilo ani památký.

Pokračovali v cestě na východ přes pláně Travertu mírně zvlněnou krajinou aš do pasu visokou ve větru šustící trávou jen tu a tam nízkým křovím a trčící skalou.

Dreg Huran prvního večera vypovjedel svůj příběh : Štírský řád je pod nikoho nepodléhající řád válečníku nikomu neplatí daně a do jisté miri neuznáváme zákony ostatních kraloství.

Já před několika lety sem vyslechl vještbu týkející se mí smrti tak jakošto mistr meče štírů sem se vydal hledat člověka hodného stát se mím nástupcem a cesta mne zavedla až sem na jih.

A jednou ho majdu s těmito slovi upadá do teskného mlčení a nakonec usíná opřen o sedla zabalen do houně.

Druhý den když na Drega připadla poslední hlídka tak vstal a přešel přes tabor ke spícínu Yalloví. Hej Yalle vstevej chtěl bych si stebou promluvit povídá Dreg a třese z Yallem.Co co se děje ale nic v šak chtěl bych si stebou trochu skusit zabojovat tak trochu tě vyskoušet naco máš a sanozřejmě naco nemáš.

No za zkušenou nic nedám tak jo.Pooděšli kus za tábor aby nerušili raní spáče tam stanul Dreg Huran proti Yalloví Rebledovi začínalo svítat.

Tak sekni povídá Dreg sekni jak umíš nejlíp.Ale nechtěl bisis aspoň tasit povídá Yall který měl nosobě navlečený celé brnění a dlouhý meč svíral v ruce.Řekl sem sekni Dreg stál přes koženou vestu měl nataženou drátědou halenu upasu mi visela vedle meče těžká dýka celí jeho vzhled vyzařoval úplně uvolněn sekni.

Svistot meče pak zazvonění druhý zazvonění o krční chránič Yallova brnění.

Před Yallem nastál stařec předním stál bojovník s bystrýma očima a bílými vlasy a tvrdým obličejem v ruce mňel meč tak tři čtvrtiny dýlky Yallova meče a nesrovnatelně uší.

Jak kurník?Jak můžeš véct útok stý strany kde mám meč zemřel bys aniž bys vjeděl jak.Yall pochopil jak toho stařika podcenil a koho to vůbec má před sebou.Mistra meče!

Ještě jednou a nezastavuj při každým zásahu jak tebe tak mě.Cink,břínk,prásk,jau všelijaké nadávky a samozřejmě naponínání a poučování se ozívalo s kruhu vyšlapaný trávi.

Když tu byli vyrušení větším řevem to se sem hnal Burbbag a hned za ním Harez,Valpi,Darlen,až po krk v trávě Třaskarul a ostatní.Neh ho bejt křikl Burbbag na Drega který zrovna uštědřil pěknou ránu plochou stranou meče přez nechráněný bok až si Yall hekl a klek na jedno koleno lapaje po dechu. Hrot Dregova meče mířil nezi spoje Yalloví zbroje.

Odhod' zbraň znovu zařval Burbbag.Ted' teprve si Yall s Dregem všimli že jsou obkličeni Nurnskými a všechny zbraně míří na Drega.Hej nechte toho zvedá se ze země Yall nechtoho Burbbagu a schovajte zbraně mi si tady jen něco vysvětlujem.

Cože vysvětlujete si tady něco.Nechápe nikdo s kolem stojících když máš na hubje otisk pěsti a po ruce ti stéká krev no nechod' potom za mnou abych tě ošetřila suše konstatuje Valpin.A vubec co si tady takle ráno vysvětlujete mečem a pěstmy zvědavje pokukuje Diny těkaje očina z jednoho muže na bruhýho. Vysvětlujem to ani ne ujal se slova Yall ale tady Dreg si myslí že bych mohl vstoupit k němu do učení.Tak to tedi ne zatím jenom skoušíme jestli nato máš nebo ne to se teprve uvidí opravil ho Dreg. To ráno už nepokračovali jen Dreg poučoval Yalla jak nejlépe si ošetřit těch pár šrámů co utžil většinou svojí chybou protože stál vždy ve špatnou dobu na špatným místě.Příští rano už s Yallem vstávala větší část družiny jen kvůli tomu jak Dreg opětovně namlátí Yalloví.Však Yall se lepšil každou chvilkou strávenou s mistrem meče Dregem Huranem.

Však to neznamenalalo vůbec nic pdtože jednoho ospalého rána když už většinu dobrodruhů omrzevo koukat jak Yall prohrává a to vté době už dreg si začal dávat víc pozor na Yallův meč tasil Dreg širokou dýku vysící mu doted'ka volně u pasu a Yalloví ruce opustil meč opsál obloúk kamsi do trávi.

Chceš abych stratil svou tvář!Štěmto slovi se otočil a odcházal zpět k táboru.

Pro Yalla to bylo ohromující nevěděl co udělal špatně když to byla zase jen další jeho chyda kterých se dopustil za těch pár dnů nesčetně tak sebral meč a šel si zbalit tlumok a osedlat koně na cestu.

Toho odpoledne se okolo Nurnských prohnalo stádo zubrů.Vyrazili s nedaleko nízkého renýzku a hurá pryč jen jedno tele které ještě nevědělo jak seřadit kopyta za sebe tak aby běželo rychle a elegantně jako jeho statní druzi se spozdilo.

To uvýtalo několik hladově

vypadajících dobrodruhů zařvalo maso biteho,šťřilejte.Jen Mišilov se snažil jim vtom zabránit jenže to račí vzdal protože v čele lovecké výpravi jel Burbbag ohaněje se palcátem jako klacikem a většina šípů už opustila svá lůžka na zbraních.

Teleti se podlomili už tak nejisté nohy a padlo k zemi.Zem zaduněla pod kopity rozfureného turu natka ktará si pozdě uvědomila neprítomnost mláděte se vrecela s krví podlitýma očima.Běžela pro smrt.Sní vůdčí samec stáda a několik nerozvázných mladých býků.

Zemřel vůdčí býk a pár mladých býků nakonec bojovala matka.Žila a přec už davno nemněla bojovala srdcem zabili jí syna.Padla s úderem pukající skáli.S tratila syna.

Tele se vyškřábalo na nohý pár zlámaných šípů mu trčelo zboku opatrnou bolestnou chůzí se vydalo k matce.

Tele tele utíká zavolal kdosi,však tele neutíkalo pryč odních ale vběhlo mezi ně.Drnk drnk smrtevná píseň tětiv už pro mnoho tvorů.

Tentokrát nepadlo jen spomalilo chůzí a zrychlilo dech cítilo matku šlo třáslo se ale šlo.Nakonec padlo nozdry se zaryly do prachu a šustivé trávy jen půl sáhu od svého cíle.Voněla zem a svěží tráva tak nádhernou vůni ještě necítilo.Z nozdry mu vytékal pranínek krve leželo na boku a blížil se k němu stín se zvukem vytahovaného kovu slatka temnota pohltila tele.Už nebylo sanmo byla tu matka.

Tohoto dne oznámil Dreg Huran svůj odchod a že bude pokračovat dál na sever mezi farmářský usedlosti. Coš vyvolalo u několika družiníků smích že tam asi těžko najde někoho schopného ohánět se mečem.A zároveň se smáli Yalloví že prý není hoden stát se učedníkem mistra meče v šak přit se sním kdo je lepší na meče nikdo nechtěl.

Zbývající týden cesty do Donkviru (poslední výseče)proběhla bez dalších příhod však když přijeli do Donkviru čekalo je překvapení zatímco v Travertu byli černí domorodci považováni za něčí majetek čili za otroky.Tak tady byli promíchní jak bílí tak černí a zdálo se že to vůbec nikomu nevaří.Takže příjezd Nurnských do vsi sice vyvolal trochu rozruch ale rozhodně ne větší než příjezd větší ozbrojený tlupi do Liscanoru.

Však při ptaní na další cestu k hoře Dmunt byli varováni že tam žijí jen domorobý kmeny kteří mezi sebou jsou pořád ve sporu a už vůbec nemají rádi cizince.Nakonac se rozhodli zde ustájit koně a vyrazit na další cestu

džunglí pěšky.

Po dalších třech dnech chuze džungle notně zhoustla oňáký cestě nemohla být ani řeč proplétali se po pěšinkách zvěře a hodně často se museli prosekávat houštinami jadiné štěstí že ledva co třista sáhů až půl míle byla sem tam řáká ta mýtina.

Vyditelnost krs zelený haluze se snížila na pět sáhů zato vedro a vlhko stouplo hlavně vlhko se stalo největším nepřitelem Nurnských protože v úplně nasáklích botách udržet nohy v suchu prostě nejde.Však vlhko nabíralo na obrátkách a když se začalo podobat hustýnu mžení tak i těm největším puňtíčkářům začali se na zbroji oběhovat rezavé skvrny at olejjuou jak olejjuou.

Tak takle když přešli jednu větší mýtinu tak zazněla píseň smrti drnění tětiv.Většina šípů se však roztříštila o brnění Nurnských protěže kostěný hroty sou kostěný hroty.Zato odvetná palba Darlena,Detora,Dinyho a opčasného samozřejmě čistě náhodného výstřelu Kryšpína si vyžádala svou daň.

Najednou džungle vybuchla jekotem a černými těli okolo Nurnských k terý se semkli do jim nejvýhodnějšího postavení válečníci a všivhni ochotni bojovat tělo na tělo dopředu střelci a sraby dovnitř kruhu.

Takže se divoši střetli s nenadálím odporem protože vedle Burbbage stanul Yall,Třaskatul,Haréz běsnící Valpin anesmíme opomenout Mišilova podporování palbou všech ostatních.

Netrvalo dlouho a okolo stojících Nurnských se vršila mírná hromada černých nrtvol nebo aspoň toho co z nich zbylo ale dodrodruhům pomalu docházal dech.Nazačátou útok bylo divochů tak okolo padesáti teť jich zbívalo okolo třiceti což byl ještě zatraceně velké neponěr sil.Atu se se divoši stáhli ale jen proto aby znovu zautočili s novou vervou.

Najednou se na mýtinu vehnalo asi dalších třicet černochů s bojovím pokřikem.A jen údiv a zmatek který vypukl v řadách dosud bojujících černochů zabránil Nurnským zahodit zbraně a vzdát se.Protože druhá tlupa domororců se nísto na Liscanorský vrhli na dosut bojující černochy.

Vypukla vřala takového zmatku tedi aspoň pro družiníky protože rozeznat jednotlivé strany bojujících černochů prostě Nurnským nešlo.Takže račí zabili kohokoli kdo se knim přiblížil a čekali na výsledek stávajícího boje.

Najednou se pár černochů dalo na útěk a bylo po

boji vudce tlupi černochů poslal půlku tlupi na pronásledování a sám přistoupil k Nurnským. Starší a poněkut statnější černoch promluvil.Ja byt vudce ja Humarun náčelník Zingvajů mi pomoct vám proti Tytůjům mi zachránit vám život.

Já Burbbag já vudce já star...náčelník naší vesnice ja dik za pomoc za naše životy.Povídá Burbbag kterýho potěšilo že si může popovídat bez příkras městské mluvi.

Vi jít smáma do neší vesnice tam jídlo sucho a dobrý pití.Mi přijímáme mi jít rádi na dobré jídlo a pití do vaší vsí prohlásil Burbbag za všechny a kupodivu všichni souhlasili.Do zingvajské vesnice dorazili před setměním no vesnice se nedalo pořádně říct zhluk asi třiceti hliněných chýší oběhnaný nízkým plůtkem z trnitých haluzí bránící stádečku koz popásávajících se okolo vniknout do vsi.

Tak byli Nurnský usazený do největší chýše okolo ohniště pojídali tvrdé placky s kusem flákoty a ochlastové se hned začali schánět po něčem k pití.Nejhlasitější ze v šech byl Arhus Detor jemuž se jeho soukromé zásobi už hodně stencíli a to mu už Humarun podává mēch s kozí kuže.Detor motně přihýbá lok jednou,dvakrát pak se zasek.Ppfff vyprskal všechno na zem a na kolem sedící coto je toje hnus toje strašný.

Toje skvunk kvásí kozí mlíko a krví prohlásil Humarun tvářice se dotčeně to pití bojovníků.Na skvunk se tvářila pohoršeně i Vulpin která jakošto původem divoška taky z lesů něla k onomu nápoji nejbliž. Náčelníku mi dobrý bojovníci ale neblílo bi tady něco jiného ujmul se slova Darlen.Uš jenom kvas ale ten pijou jen ženy prohlásil nasupený náčelník.Po nedůvěřivém skoumání obsahu větší bečky skrývající se v jednom koutu chýše se našlo pivo potprůněrný hořký se špetkou plovoucích plev ale pivo rozhodně lepší než skvunk. Nakonec dobrodruzi seděli okolo ohně jedli a popíjeli pivo s dřevjených misek tvářice se navísto spokojeně. Když přitanšil šaman obkřepčil okolo ohně flusnul do něj napil se změchu a přičapí kohni hledě do ohně prohlásil co chtějí bílí muži v našich lesích.bílí muži dicky něco chtějí vi nosit sem jen smrt a řetězi.

Mi nepřijít sem bojovat s váma ani nechytat otroky ujal se Burbbag vysvětlování.Mi jít k hoře Dmunt k mrtvímú městu lovit ještěra lovit Chyrumia. Bylo ticho všichni bojovníci,náčelník dokonce i šaman mlčeli.Náčelník promluvil to nebýt dobrý nápad von Mikuria je smrt mi mít skoušku mužstvý mi unýst zeny sousedního kmene stát se nužem mi zabít synýho soka stat se mužem mi zabít Mikuriho stát se mužem.Zabít Mikuriho se nikomu dlouho

nepovedlo můj praděd vyprávěl že jeho prastrýc vyprávěl že jeho syn zabil Mikuriho ale to strašně dávno.Můj syn a pět dalších se vydalo ho zabít je pravda za lstí a né silou bojovníka vrátil se jenom on těžce zraněn ale vrátil.Ať vypráví on. Náčelníkův syn Ungvadu seděl mezi bojovníky začal tedy vyprávět.V dnešní době kdy Titůjové sousední kmen je synlí jsem se rozhodl ulovit Mikuriho.Vyrazil se já a dalších pět udělali sme past navnadili mrtvou kozu a připravili oštěpi čekali jsme dlouho jednu v noci jeden znás zmizel mladí Durgí tehda sem myslel že utek.Ráno sme čekali dál všichni jsme stáli okolo nýtiny tak abysme na sebe viděli když tu byl Moob vtažen džunglí než sme mu přiběhli na pomoc měl zlomený vaz ale někdo jiný tam nebil pak se pohnula džungle zaútočila to byl Mikuri měnil barvu s okolním lesem při boji zezelenal byl velký na dvě dýlky koně a jeden a půl visoky a tak podivně sploštělí.

Sekl pomě drápi roztrhl mi břicho až postehno ukazuje hrdě na svoje jizvi.Druhou ranou mi přezazil oštěp i štít odhodil mě v bezvědomí stranou.Přišel jsem ksobě až když už svítalo ležel sem ne mrtvé koze plné červů strašně pachla a asi proto ně nechal napokoji kvůli smradu po ostatních toho moc nezůstalo jen krev a pár zbitků.Tak jen já se zachránil. Hehe Ungvadu poचेchtává se Haréz a stal si se tehdy mužem.V mladým černochovi by se krve nedořežal jak byl vstěky bez sebe.Přešel tuto potupnou urážku mlčením.

Nechtěli biste mam spíš pomoct proti Titůjům ted' když jsou oslabený navrhuje náčelník Humarun kterýmu se taky nelíbili marážky na svého syna.No co jako stoho když vám pomůžeme proti Titůjům povydá Burbbag a vůbec to je nedokážete porazit sami když jsou ted' oslabený. Po notný době při který si všichni černoši sipali popel na hlavu že nejsou vůbec dobrými bojovníky se střídavím pochlebováním a po vypití většiny ze sudu piva svolili Numští že jim teda pomůžou a to dokonce za darmo.

Tak druhej den ráno vyrazili Numští s třiceti černochoy na kmen Tytůjů vedeni náčelníkem a jeho synem. Plán útoku byl velice jednoduchý zjedný strany družina Nurnských zdruhé kmen Zingvajů.Boj probíhal jednoduše Numští v čele s Burbbagem kosili všechno živé zatímco černoši s kmene Zingvajů neprojevili moc odvahy chvilku vzdorovali a pak zbaběle zdrhli.Tak začala ta správná řež všechna pozornost se upnula na Liscanorský.Však ty usoudili že mají přízně Tytůjů plný zuby.Družina se hnula vpřed Burbbag,Yall,Darlen, Valpi,Třaskatul a Harez

hradba z oceli podporovaná střelbou Dinyho,Detora,Myšilova a nebespečně blízko stílicího Pěňipírka se hmula vesnicí ničící všechno a všechny.Když takle rosekali mohutného černocho útok Tytůjů se rozpadl zdrhali jak to šlo.Ten černoch byl nejlepší muž vesnice,náčelník a Nurnský si toho ani nevšimli. Družina začala rabovat a ejhle Zingvajský válečníci se začali oběvovat na kraji paleasa a hrr uzmost co se dá. Však družiníci jim to málo pěkně probrali ale jaké to překvapení když černoši začali chytali ženský svazovat je ksobě a říkat dobré otrokyně dobré matky našich dětí.Tu Burbbag dostal nápad když vi tak ny taky stěnyto slovi vybral beset žen.To vyvolalo nesouhlasi v družině hlavně u Vulpin.Leč Burbbag si svoje prosadil.Jeden člen družiny byl tímto potěšen byl to Kryšpín Pěňipírko který chtěl hned skoumat jestly sou zajatý ženy ještě pany.To mu stejně neprošlo jak u černošek tak hlavně u Burbbaga.

Ve vesnici u Zingvajů proběhla večer oslava při niž černoši opěvovali Nurnskou družinu zatímco

Liscanofani neskřývaně pohrdali a hanili černochoy kterým to nemohlo skazit náladu.

Ráno Burbbag daroval ženy černochům vybral si jen dvě Maiu a Miu načelníkovi řek že si ja pozdějc vodvede až zabijou Mikuriho tak ať se mu oně stará.Náčelní vřele souhlasil nejspíš si myslel že vidí Nurnský naposledy Mikuri je zabije.Šaman jen přišel k Myšilovovi tvrdíce že na hoře Dmunt žije šaman že nemá rád náštěvi ale není nijak zlej.Dobrodruzi se vydali na cestu k městu Ungru.

Hej chlapi musím si odskočit zařval vzádu jdoucí trpaslík Třaskatul Drtinosa.Tak se vymoč a doběhni nás štkl po něm v předu jdoucí Burbbag.

Třaskatul zastavil postavil se k velkému dubu doširoka se roskročil v těžkých botech rozepl opasek a začal močit zaklonil hlavu vychutnávaje slastný pocit když už to notnou dobu drží.Když tu ho upoutal pohyb ve větvích pak ho poznal tak na sedum sáhůaod něj seděl ve větvých ještěr o velikosti dvou koní se sploštělou hlavou s okem na každý straně hlavy.Ještěr zasičel z tlany mu vyletěl jazik omotal se Třaskatulovi kolem krku.Vtu ránu trpaslík letěl vstříc tlanež ještěra.Třaskatul tasil meč já ti dám ty zmetku zasípal staženým hrdlem.To však už cejtíl smrdutej ještěrův dech.Pak vyšlehl z jeho meče černý blesk přišera s již značným řevem vymrštila trpaslíka kamsi do korun stromu.

Třaskatul letěl když už myslel že letí strašně dlouho začal padat lálal větve svím podsaditým tělem chytající se každé větevky zem.Trpaslík přistál tvrdě na zem kde zůstal ležet v bezvědomí. Co to bilo otočil se Pěňipírko dohaje Třaskatul

zařval Yall a hnál se spátky po stezce odhazující se cesty Kryšpína.Tady močil prohlásiv Darlen klečíce tam co si ulevoval Drtinosa ale stopi odtud nevedou.Chci rojnici na dohled od sebe Darlen,Valpi a Myšilov stopovat.Hej tady zařval Detor kopající do ležícího vaku patřící Drtinosovi.Kurník nehamcej dum seřval ho hned Myšilov.Doprčic co to je tamal Klabzej obhlížeje kráter po trpaslíkovi ke Smrkenovi co to je ohlíží stopu na dvě dlaně širokou a tři ruce dlouhou.To bil ten ještěr suše poznamenal Darlen stojící za Myšilovem.Tak seředit Darlen dopředu a hurá po stopě řekl Burbbag a dem. Pustemě tam cpe se dopředu Myšilov když Darlen prohlásil že stopa končí.Stratiš stopu o velikostě vzrostlího telete bručí Klabzej né stratil obhajuje se Darlen ta stopa končí.Blbost... hmm hmm ona fakt končí.Kruch padesát sáhů a hledejte stopaři nařizuje Burbbag,sto sáhů,dvěšest,třista sáhů kruh přidává pořad Burbbag při stopování.Hel krole to nemá cenu,jak nemá cenu sápe se Burbbag po Detorovi.Prostě nemů opakuje Detor on kamarád on statečný ale to už se Detor malí hobit vznášel sáh a půl nad zemí v prackách krola.Burbbagu dost Burbbag zaklepal hlavou až ušíska zapleskala pohlédl na Diniho druhého ze tří hobitů v družině říkám nechho a pustho povídá Dini klidním hlasem.Burbbag si připadal najednou hloupě před tímto možná nejmenším hobitem který kdy byl v této družině ale najednou tak velkým.Postavil Detora s omluvou na zem dem dál řekl nakonec sklesle.

O pět hodin pochdu dál mýtina o stu sáhách nalevo velký balvan,napravo líscce podobný roští ale to dobrodruhy nezajímalo uprostřed mýtiny seděl očividně přežraný ještěr celí zelený.

Naněj opět zavelel Burbbag biteho.Vylétlo několik šípů od střelců a bijci družiny notně posílený různýna lektvarama.Ještěr taky neváhal vyrazil vpřed měnice barvu na jadovetě žlutou.Srážka bila děsivě smrtonosná ale umřel jen ještěr.Lovci stáhnout a hurá do města pro poklad.Zhruba po půl hodině Darlena omrzelo stahování ještěra a začal se toulat po mýtině.Hele líska a řáká velkolístá to budou ořechy.Líska se zavlnila,zamlžila a zmizela deset sáhů před Darlenem seděl ještěr flekatě maskovaný a hurá na Darlena. Darlen tasil dýku a zařval na poplach z ještěra vyšlehl zelený blask a odhodil Darlena stranou.Družina už na něj čekala Mikuria vletěl do družiny sápage se nalevo i napravo a pomalu měnice barvu ma žlutou.Kolečko okolo ještěra se ježilo ocelí.Ještěr skonak.Darlen vstal krvaví potlučený ale živí.Opět začalo stahování ještěra protože předtín zabytý ještěr se začal rozpouštět.Nototo on měl dvojníka zaláteril Křišpín.Dyni se vrhnul s kotlíkem na ještěra vybalil

křehký nádobky a začal něco klohnit a kutit tvářice se velice spokojeně. Třaskatul se probral.Pražilo na něj slunce skusil se pohnout.Necítil nohy s námahou se posadil vytřeštil oči na nohou něl hosený trouchnivější strom jeden z mystních mohykánů.Nejdřív chtěl volat o pomoc to si nakonec rozmyslel někde tu bude ten ještěr.Von si mě nechal uležet parchant nemá rád čerstvý maso hahaha podcenil trpaslíka.Nejdřív se pokusil kládu zvednout nešloto.Zůstala mu jedna torna a meč na řemínku kolem zápěstí.Začal dlabat schnilej kmen po pul hodině už věděl že má obě nohy zlomený ale dlabal dál.Byl to přeci trpaslík žádná baba.Jednou omdlel probralse něvěď čím ho dlabal dál tak po čtyřech hodinách se nedeleko něco zachrulo.Připraven prodat život co nejdraž čekal.Zem se chvěla opodál Drtinosi se začala zvedat zen ano zen.Před trpaslíkem stál Elementál země o velikosti hory čtyři a půl sáhu šutrů a kamení, klacků a roští.Tiše se tyčil nad již úplně odevzdaným Drtinosou.Stál stál pro trpaslíka snad věčnost tiše jen stál.Ohnul se nad trpaslíka se snesla spška kamení uchopil kládu a zahobil ji opodál další sprcha kamení když se ohnul s překvapivou jemností sebral trpaslíka i s okolní hlínou a porostem a zase jen stal Drtinosa něvěď čím ho pozoruje cítil se v pohodě jak hluboko pod horou na hromabě pokladu. Elementál strkal Drtinosovi do ruky větev zvláštní větev s velkými zlatorudými listy a třemi kulatými bobulemi vzal ji do ruky a jen tiše zíral.Tiše zašeptal mám zlomený nohy.Za neustálého ticha byl položen na zem skála říklekla ruce velikosti dvoukoláku mu rozervali kalhoty.Rozmačkali jednu hnědou bobuli a s pískem a klíhou mu to mazal na nohy omdlel.Probudilo ho dunění přílivu a šumění moře.Jaký moře prudce otevřel oči dunění byl pohyb elementála a šumění s praskotem byl les lámajícíse okolo něj.Chodící hora mu udělala dlady na nohy a teď ho někam nese na jedné dlani druhou kryjící větve.KAM? Dvě hodiny po zabítí ještěra uslišela družina dunění.Mám takový pocit že se něco dlíží zašeptal Kryšpín. Třeba ten ještěr bilo jen mladě nadhodila Valpi. Všichni naní koukali jak na strašidlo.Burbbag nasucho polknul to není sranda.Ozvala se rána jak něco těžkého dopadlo na zem.Ta se rozhoupala a bylo ticho. Tak a co teď pomísl si Yall po notný chvíli ticha.Dem dál padl povel ušli tak sto sáhu a spatřili hromadu kamení a šutrů na ní seděl Třaskatul mapůl zasipán.Tak pojdte sem sám se nevyhrabu ven. Z družiny spadlo napětí a začal hlahol a táhání.Jen Dyni koukal na hromadu hlíný a tunel polámanýho lesa mizící kamsi do dálí.Trpaslík dlouho vyprávěl a vyprávěl.Tomu nevěřím kroutil hlavou Dini elementál čtyři a půl sáhu to není možný to

nejde.Prosímtě Dini to si fakt myslíš že jsem potřeboval si vysekat takovouhle silnici pro jednoho trpaslíka a znudy čekání jsem jsem naházel hromadu hlíny a kamení.Ale to přeci to já já tonu rozumný přeci já přeci diž no no dobrá nechtěně souhlasit Dini. Strávili tady noc ráno skontrolovali Třaskatulovi zlomený nohy.Srostloto přeznco to strostlo kdoutil Myšilov nad trpaslíkam hlavou.Třaskatul mohl spomocí někoho chodit.Myšilov koukal na podivnou větev ale co stím co mohl chtít co chtěl říct tou větví.Vyrazili k rozvalinám města Ungru. Hele támhle jsou náky trosky zvolal bistroký Darlen.A byli jsem tam mezi stromi zbytky zdi baráků nakonec našli starou ulici tedy sem tam kamené desky s kterými si zdejší porost ještě neporadil.Došli na řídčejší zalesněný prostanctví kde uprostřed stala stavba s srolomenou kopulí bez věží velikosti větší tvrze a jakošto jediné stavbi vtomto městě usoudili že to musí být ta svatyně a hurá kní. Brink brink od Burbagovi okovaný hrudi se odrazili dva kovový jezci.K zemi zařval a zalehl však střelec neváhal a palil po Harézovi.Je támle nahoře nastřeše křičí Detor švih ježek se zaril do hlíny u hobita. Tak dost střelci střilet zbytek vpřed zavelle ušatec hurá.Švih švih prolétli okolo krola koule odvetná palba zahnela střelce do skrytu:Bijci družiny doběkli ke zdi pak šli střelci tak a teď ať si střílí dolibosti řečtal se Kryšpín.Nahoře někdo rozkop kamenou zítku okolo střechy.Družinu zasipalo kamení Krišpín se už nesmál. Dovnitř musíme dovnitř řval kdosi vchod byl hned za rohem tři sáhy široký a pět visoký.Šli dovnitř Detor nesl lucernu teda tady by prošel i Murmag kdo ozvalse Burbbag Murmag Burbbagu to jeten s chobotem viš provokuje Dini.Nojo nojo hele čum houknul najednou Burbbag ve zdi chodbi bili vyraženy tuneli jeden za druhým a tři nad sebou o průněru sáhu ale to nebilo to hlavní co zaujalo Burbbaga v těch tunelech seděla jedna mumije vedle druhý na skřížených nohou čelem do středu chrámu.To smrdí to nebýt dobrý to být zatraceně špatný lateřil krol a dál šel jen velmi nerad. Světlo lucerny dopadlo na postavu mohutného černocha.Vypadněte pronesl černoch se zrohovatělou a notně vybledlou kuží ani nečekal na odpověď a vrhnul se vpřed křísnul dvěma šavlemi nad hlavou a zautočil na šavlich matně zeleným světlem zářili runy.Z okolních tunelů s mumijemi vyskočilo pět černých panterů.V nastalím zmatku si černoch s pantery vybral krvavou daň.Zemřel i s pantery. Dem dál velel Burbbag.Sluneční světlo prosvítalo rozbitou klembou kouple tři kamený oltáře a za tím prvním stala malá postava v krouškové košili velýma očima a čipčatýna

ušima.Zemřete stěmito slovi nazvedl desku oltáře vybuch jasně bílého světla naplnil chrám neslišnej hrom prolít místností.Když konečně se družiníkům vrátil zrak a polevilo pískání v uších viděli jakobi v círech odpouvajcí světlo kamsi do chodeb. Zabílo ho to konstatoval suše Detor stojíce nad rostrhanou mrtvolou šotka ahele to je ten arbalet co po nás vrhal ty ježky.Zatím co Detor obíral mrtví stál Burbag před oltáří a říkal si levá levá koukal se přitom na dvě mozolnaté pracky.Vtý co držíš zbraň sponělsí na slova starce Pantarybrodena a odklopil levý oltář. V prohlubni ležela soška statné ženy ze šedeho nefritu svýrající rubín velikosti děcké pěsti.No fiha vyvalili všichni oči to de a pryč odtud a hned tady to smrdí průserem. Ja sem proto jít za tím šamanem na tu horu prohlásil Myšilov koukajíce na ovadající větev.Ja taky prohlásil trpaslík dlužimto tomu něčemu.Lovci družiny taky bili pro citili to sami že tu není něco vpořádku ostatní se nakonec podvolili k cestě na Dmunt mlžnou horu.Po dalších dvou dnech v džungli stanuli na upatí hory. Tak nahoru dem.Po dvou hodinách pochodu narazili na hejno goril skalních.Nestřílejte nedělejte prudký pohybi a dem dál kázal Myšilov družině.Ke stádu se přidávali další a další gorili.Starý gorylí samci s šedivými hřbety byli nejbliž k družině.Takle nakonec vyšli z lesa a viděli že pod začínajícím pásem mlhy je prymityvný srub tam je doprovázelo jem děvět gorylich samců.Však kdybi se takový samec postavil na zadní křiví nohy lechce by dosáhl všiky krola Burbbaga.Za zápraží je pozoroval muž okolo padesátky ale hlavně byl bílý opálený ale běloch.

Já sem Kvik vítejte umě nepřítomě přitom podrbal jednoho za samců za uchem.Co chcete slova se ujal Myšilov mi bysme potřebovali radu.Jeden důvod řekněte mi jeden důvod proč bych vám měl radit.Myšilov sáhl do torny a vytáhl větev.Kvikův prudký nádech cvčcil o tom že něco ví.Podte dál řekl Kvik udělám čaj neč uvařil čaj Numští seděli na rohožích rušení ořesi srubu jak se jedna s goril drbala o zeď.Kvik přisedl nabídl čaj Kvangu nech toho odpověď bila rána do zdi a chruti za ní notak Kvangu klid.

Tak vyprávějte pobídl je Kvik.No tady Drtinosu ukazoval Klabzej na trpaslíka našel elementál a dal mu tuto haluzi skrátil vyprávění Myšilov.Vím odkudje,je ze šede zdi to je les za mrtvím městem myslíte městem Ungru ano městem Ungru.Kvik vyprávěl že když byl mladej dostal podobnou však já měl žemu a čekali sme sina nešel sem tam nechtělssem.Můj sym šel v sedumnácti se sebral a šel tam co jsem nešel já nevrátil se po roce zemřela i moje žena.Ajá nenášel odvahu tam vyrazit nikdy.Do mísnosti se vecpal gorylák nejspíš Kvang nechal se drbat za uchem.Děte tam!Prosím Kvikovi

po obličejí tekla slza prosím děte děte.Okolo srubu si hrali goryli dolu je doprovodil jen Kvang. Po třech dnech pochodu džunglí narazili najednou na šedoú zeď.Šedá zeď byl pás trnitýho roští mizícího v korunách stromů.Co teď ptáse Burbbag Myšilova který by měl vědět o leších nejvíct s celé družiny.Nevím todle jsem ještě neviděl povídá popravdě Myšilov.Přistoupil k roští a opatrně se ho dotknul.Roští se hnulo a rozetoupilo,to je dobrý Myšilove obdivuje Darlen tunel před Myšilovem.To jsem nebil já opraví chybný úsudek družiny Klabzej.Ja si připadám jak v pohádce o růžičce pípnul Kryšpín tak se nepíchni abis neusnul postkruje ho Dyni Longodon před sebou tunelem z roští.Hej chlapi je průser ozval se zezadu Drtinosa ten tunel se zanámí zavírá a opravdu dva sáhy za družinou tunel zarůstal.Nevadí den dál Zavelle Myšilov. Ušli asi dvěstě sáhu když roští končilo ale skončila i džungle les okolo nich nebil o moc jiny než u Liscanoru jen možmá o něco starší.Šli tímto podivným lesem zvědavě koukajíce okolo sebe došli na mýtinu tam tiše stáli a jen tiše zírali na obří podivný stromy před nimy.Asi tak o půlku viší neš vysoký smrč nesčetněkrát mohutnějšími kmeny s větvemi rozložitými jako dubi.Zlato rudá barva listí ševelila vzduchem Klabzej prohlásil to jsou Klabzeje posvátný stromy a v účtě div nepoklek.Tam tam pod temy stromy se neco hýbe zašeptal Darlen a opravdu pod stromi se gorylbovaly postavi spíš postavicky v černých pláštích s kapucí né ani třístvrtě sáhu vysoký se pohybovali pod stromi něco tam kutíce.Oni ty stromi mučí zahučel Klabzej. Postavičky nařezávali kůru stromů a zbírali mizu prýstící z trhlín tu nalevali do velkých díží a tu sušili na krystalky žlutého cukru.Oni je podřezálají oni je nechávaj krvácet zahučel Myšilov s řevem vyrazil vpřed družina bez váhaní taky.Mezy lesem a stromy byl pás sto až stopadesát sáhu lučiny.Tak než mohla družina zautočit v znik poplach Postavičky odhazovali pláště a za kvýlivého jekotu vyrazili na vetřelce. Byli mrňaví slachovitý.S ježatou čupřinou na hlavě ale jaké hlavě malé okrouhlé s hubou od ucha k uchu plnou ostrých špičatých zubů a s pažemi neponěrně delšími k tělu zakončenými třemi drápi se hnuli vpřed.Vedle Nurnských se zachvělá zem elementál tři sahy visoký šel snimi.Za družinou v lese odkud běželi se hnuli stromy ano dva Huorni se hnuli vpřed to družina zjistila až uprostřed krvaví řezě. Střetli se asi padesát sáhu o velkých stronů máli postavičky skákali na svých nohou odrážej se přitom rukama od země takto dokázali skákat až pět sáhu dlouhý skoky a útok vedený skokem byl strašnou zbraní oni totiž Hubkani tak se jim říkalo ve skoku připomínali spíš kouli drápů a zubů.Tak okolo družiny se hýbala hradba drápů a vřeštění

nedaleko bojoval Elementál s Hubkany po boku s Huorny. Leč družinici si všimli že ikdyž Huorn Hubkana úplně rozmáz tak maso z Hubkanů se podivuhodně rychle srustá až nakonac Hubkan vstane a zutočí znovu. U Nurnských se kupila hromada mrtvích a šhubajících se těl ale nevstávala. Umírají železem zařval Harez když roseknul jednoho vejpůl. Pěnipírko vyjekl napůl překvapeně když mu na hlavě přistál kostnatěj Hubkan s poněkut větší šesulkou. Padnul s prokouslím hrdlem. Padnul Detor a Vulpin Okolo Nurnských se pohybovalo na sedndesát Hubkanů Klubkem drápů zubů a kostěných srpů které se sice o zbroj třísili ale zranění byli oto hnusnější byl smeten Drtinosa a Myšilov když to uviděl Dini sáhl za opasek a vytáhl flakón. Yall, Haréz a Darlen začali ustupovat Burbbagu spátky zařval Yall opodál zapraskal strom Pad první Huorn okolo Nurnských přibíli další Hubkani Darlen zahlídl opodál ležící tělo Třaskatula porůstali ho větvičky s bylo růžovými květy. Burbbagu dělejš zařval opět Yall. Vedle něj bojující Haréz zaláterřil do nohy se mu zakousl Hubkan. Hareze srazili kzemi Yall a Darlen se dali na úprk. Burbbag bojoval uprostřed moře drápů bojoval palcátem rozražel lebky pomalu mu docházela pravda je sám vychcni sou mrtví Třaskatul, Harez, Yall, Dini, Mišilov, Valpi Darlen, D etor i ten šašek Křišpín Burbbaga zachvátíla zlost všichni všichni sou mrtví krola zachvátílo šílenství šíleněj vsteki chyceněj v pasti. Přestal se krýt zabíjel, zabíjel je po dvou po třech šílený vsteki, šílědý hrůzou žil abí se pomstil zraněn tak že už dávno neměl žít zabíjel byl rostrhán na kusí šel k zemi. Nad dojištěm se vznášel obláček nlhy všechno sledoval jak padl Burbbag jak utekli Darlen s Yallem jak Hubkani roštípali zbilího Huorna jak se rozpadl Elementál. Jak mrtvolí Družiníků porostli zvláštní kytky jak Hubkani Rvou a drásaj Bílím porostlí reky pak odletěl hledet Darlena a Yalla. Nahatý hobit Dini Longodon našel Darlena v nedalekých korunách stromu najít pak Yalla bilo obtížnější. Nkonac ho našli jak se vrací spět k mýtině usnesli se natom že se tam vnoci vrátí protože tam zůstala hald a peněš schodou okolností Dini zabalen v houni vipil mlhovinu dobrý to s působ útěku ale v šechny věci co měl na sobě zůstali na bojišti Rozhodli se počkat do tmi pak dojít pro věci. Vnoci vyrazili spět k mýtině tam zjistili že bílí pokrylo mrtvolí jakýmsi dřevitým porostem s kvítečky. Dini našel většinu svých věcí potrháných ale funčních kromě truhli. Ti prevíti ny sebrali truhlu moji truhlu běduje Dini. Neskuč šeptl Yall mohl si dopadnout huř a koukal se na opodál ležící zarostlá těla. Darlen tiše klečel u maliho hrobu s kvítí ten patřil nejspíš Detorovi nebo Křišpínovi promluvil já tomu nevěřím musíme počkat do rána dobrá ale vsele

támkle pod stromy a hlí dky po dvou hodinách. Myšilov otevřel oči koukal na hvězdy souhvězdí saně vedle malých blech nedaleko suměl něžně les voněla tady hlína ale kde je a proč spí pod širákem na holé zemi a kde jsem stímto se posadil a rozhlížel. Vstávejte něco se tam hybe budí Darlen spáče. S nataženým lukem, kuší a obnaženým mečem se vrhlí vpřed. Myšilov seděl a div nevikřikl Klabzeje na Smrkena to jsou Klabzeje. Myšilove mlč ozvalose hned několikrát z okolí chceme spát ale to jsou Klabzeje Myšilove ty byl sticha nebo já ti rozbít nosa.

To jsou naši a zdraví vypísk Dini tiše. Zbudteje ale potich Klabzeji ticho. Po dlouhým vyprávěním nevěřícím družiníkům se rozjasnilo. Svítalo Hubkan vyskočil z nory tři šípi ho smetli. Vyskakovali další a další hodně jich umřelo pod šípi střelců družiny pak začal ustup skoro úprk do lesa Hubkani jim vřeštěli v patách. Na stromi honem tam nebudou moc vyskočit. Obrana probíhala jednoduše kdo se pokusil vylíst na strom kde sedělí dobrodruzi zemřel Smršž šípi je srážela k zemi. Leč Hubkani neblí tak blbí začali líst na okolní stromi a skákat s okolních stromu na ně. Myšilov byl stržen z větví na zem tpsalík Drtinosa skočil taky sním i Burbbag, a Harez šípi se přesunul zase na zem Myšilov se rval o život střelcům docházeli šípi však Hubkanů taky ubívalo. Z větví srazili Pěnipírka padl mrtev boj ochaboval Hubkanů ubývalo. Vřak než zemřel poslední umřel i Myšilov.

Bylo po boji družina se unaveně opírala o stromy a osvoje zbraně na zemi leželi dva kvetoucí hrobi. Dini v jedný z nor našel svojí truhlu i nádobíčko na destilaci šťasten vylezl ven. Dini poď sem zavolala ho Valpi k opodál stojícím kádím. Dini stuhl pro jeho citlivé oči na se bemenší Magiji to byla rána z kádí vyzařovalo tolik magije tolik surové magije že nemohl odolat. Začal štrachat kotlík zem se zachvěla až uskočil před Dinim se vstýčil golem už teda jen dva sáhy visoký ale golem. Začal roskopávat kádě. Dini viděl jak magije mizí v zemi. Magije života magije země. Nedaleko nich vykrouk z nory druhý hobit družiny Detor nesl flakónek do jehož skla bylo vybroušeno brnění a malou ve zlatě vázanou knihou s pečeti pyramidy. Elementál někam odešel zachvilí se vrátí položil něco na zem a rozpadl se. Na zemi ležel svazek kořenů krátká sukovice a deset listů na nich leželi hrutky žlutého cukru. Za dvě hodiny přišel Kryšpín s Mišilovem. Klabzej pohladil pořezaný kmen stromu a smutně prohlásil nejsou to Klabzeje. Cesta do vsi Zingvajů proběhla bes broblěňů. Ve vsi chvíli panoval zmatek protože nikdo nemyslel že kdy Nurnský dobrodruhy ještě uvidí. Večer proběhla

oslava černoši plácali Nurnský pozádech a říkali dobrý chlapi vy praví muži nutno podotknout že plácali po zádech i Valpi a furt mleli vy praví muži. Coš nebilo to nejlepší so mohli udeřat však prošloto v klidu.

Cesta do Donkviru přes pláně do Travertu a nalodění proběhlo v klidu jen Burbbag se u toho kroutil když platil za Miu a Maiu. Loď na obzoru křik nad palubou vitáhl spodpalubi všechno osazenstvo lodi v plný zbroji i s Nurnskými. Čekali se problémy kapitán dal příkaz plný plachty a vpřed bylo to prt platný loď se blížila vesele dál to načem jela družina byli líný kupecký necky.

Loď přijela na menších půl mile a kapitán jadrně zakle vlajka na lodi za nimi bila známá symbolizovala zlomený stěžně. Připravít k boji kvyčel kapitán jak podfízle prase kdo bít ta loď a co ta vlajka. To jsou piráti přeci a ta vlajka obávám se že to poznáme. Jako kdybi na to čekali přilítla koule. Do prdele oni tam maj katapult a měli paluba byla v tu ránu prázna palba ustala až když se jim povedlo sestřelit stěžně to bylo po notný době odstřelování takže s kupcovi paluby toho moc nezbylo. Loď přirazila zahákovala začal boj ve kterým Nurnští vybojovali značný kus. Odměna o kterou se hlasili hned po boji musela počkat až byl přenesen náklad z kupcovi loďe na piráckou plechtnici protože kupcova šla pomalu ke dnu. Loď zakotvila u vězdu do Nurnského přístavu spustila člun. Vněm bylo deset Liscanorských optížených náky tím tisícem a hlavně každý měl půl kyla opia sčehoš měli trochu strach hlavně kvůli celníkům. Do Liscanoru již bila cesta jen tak dvě hodiny...

Zloděj růží

Krubrok Krouk

Kámen

*Ruka sevřela kámen,
až klouby zběhly
a chtěla by s ním
někomu rozbít hlavu!*

*Šak ke kameni patřil prsten,
tenký proužek lesklého stříbra
Ten symbolizoval zmatený pocit,
snad lásku, to nikdo neví*

*Vřak k čistému stříbru
patřil ten kámen,*

*šedý oblázek strachu a hněvu
a ta pěst to vše pevně svírá*

*Ale promluvit nedokážu,
mlátím do všech,
všichni mě serou
a já seru je*

Desetina

*Říkám jí, co si myslím, asi ne
říkám snad polovinu, spíš čtvrtinu
Není to pravda!*

*Říkám desetinu, a to jen to horší
z toho, jak ji mám rád
z toho, jak ji miluju
říkám velice málo*

*A to, jaký z ní mám strach
už nechci říct vůbec*

City

*Objevily se nové city
objevila se láska, ta už tak cizí není
vřak objevil se smutek, když ona tu není
Pak objevil se vztek
jsem smutnej, vzteklej a šťastnej
v rozmezí pěti vteřin
Nejvíc mě sere ten vztek
protože nevím, kde vznik*

Bolest

*Bolest překoná jen bolest
rozbiá holeň je lepší než srdce
vřak fyzická bolest pomůže jen na chvíli*

*A tak temná voda teče splavem
nahání strach
já mám strach
Nejhorší ze všeho je oheň
pohání strach i náboj
náboj srdce i olova*

Mělo

*Bouře a slunce, dvě neslučitelné věci
Žár slunce a temná zeď vodní šedi
přecpaná hromovým třeskem*

*Čekat duhu, ten směšný záblesk života
Mělo by cenu?
Přijde, vše zbarví, je to pak krásný a nádherný
Zmizí
Prostě se nenápadně vypaří
A zas stojíte mezi zárem a temným vlhkem
obojí je život, obojí smrt
Barevný krásno tu zůstalo
Ale někdo tu je blázen*

Jak změní

*Jenž samotu zviš
uprostřed hvozdů
neb tam, co zrovna jseš*

*Nech vstoupit krásu tu
s vůní lesa, trávy
citem slunce tak
silou deště*

Do svého vnitřku

*Tak na palouk lesa zmatku vstoupila laň
tu lovec vidí přes špici hrotu
nozdry laně a hebká šíje
rvou mu srdce
lovci, tomu vrahu citu
prasklo srdce
Stojí s šípem v luku
nezabil a už nezabuje, nemá sil
Tak musí zemřít*

*Stát se tak solí neb senem
je touha být potřebnej pro někoho, koho je třeba
Proto když nebýt solí, tak už jen kamenem
Nemít srdce, nemít mozek*

Vlk nebo prase

*Měl bych být vlk
Jsem prase
prase v kůži vlka
Jsem postřelený prase
Tak rudé oči šílenství*

Zhouba

*Slůně lásky na vlásku strachu
při pohledu mravkolevova smíchu
V budoucnosti štěněte při rozmaru smrti
kostře zákona, osudu snobů*

*Tak bludy boha šaška nicoty
při kráse deště ve tmě vzteku
zmaru slunce, rozkvětu stromu*

*Při popisu šumu v rose ctnosti
Níž paprsku v pěsti dítěte
na prostoru bláznovy duše*

*V srdci zvířete zlato vzdechu
pohlazení jizvy žalu*

Jak malou maj šanci na život a jak rádi se jí chytanou

*I ten malý stromek
má chuť růst
uprostřed skály
jen v malé škvíře*

*Je malý, zkroucený
a samej suk
však ukázal světu
že on chce růst*

*Rostou tu tedy ty stromy dva
oba ať malý a zkroucený
zarývají kořeny hluboko do stěny
Je to stěna veliké skály*

*Ta skála prohraje
neb kořen každého stromu
zvětší tu mezeru trochu
bude to trvat možná i věky*

*Pak padne ta stěna
a padnou ty stromy
Padnou ty zábrany
a padnem i my, lidi*

Chyba

*Někde v bodláčí života
je láska vroucně opětována*

*Přitom já debil ji zvlád
kopnout do prdele*

Já nechci snít

*Ve snách je láska
něžná a vstřícná
Tak zanech spánku
pro jednu chvíli
Pro zlomek vteřiny
z věčnosti bohů
Pro dotek, pro úsměv
pro lásku k tomu*

Muzikanti hor

*Dum bum, dum bum
tak trpasličí bubny zní
jen oni ho takhle rozezní*

*Trpaslík rukou svalnatou
bubnuje s vervou vrozenou
není to hudba krásných tanců*

*Však trpasličí bubny zní
jak do kovadlin bušení
a tak pištalý vytáhnout
nebo mekavé dudy nafouknout
je jak přihodit do pecí*

*Přidat jen bučivé hlasy
tak rozechvějou se hory
od špic až po základy*

Zloděj růží

*Někdo je růžový keř
někdo je sluhou krále
a někteří zloději růží*

*Zloději růží se příkradou k růžovému keři
jeden z nich uloupí růži
a schová si ji do srdce*

*Tu přiletí sluha krále
čas
a žene se za zloději*

*Jednomu po druhém jim otvírá hrud'
u někoho najde srdce
u někoho zhola nic*

*Otvírá zlodějům hrud'
tak dlouho, dokud u jednoho neobjeví srdce
a v tom srdci uloupenou růži*

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru*